

Παρουσιασμός

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΑΠΟΨΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ κατὰ πρωτότυπον φωτογραφίαν τῆς καλλιτέχνιδος φωτογράφου κ. Νέλλης

Παρουσιασμός

1937

Προσβλέψατε
μέ ἐμπιστοσύνην
τὸ μέλλον.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ
ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Πῶς πέρασαν ἀραγε τὴν πρωτο-
χροנית τοὺς οἱ πνευματικοὶ μᾶς ἡ-
νέται, οἱ λόγοι μᾶς, τὴν πρώτη
φορὰ πὺρ ἀγάπης;

Ο Κ. Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Δέχεται τὸ ἐρώτημά μας, ὅχι χωρὶς
κάποια μικρὴ ἐκπληξὶς καὶ τέλος δέχεται
νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ. Καὶ νὰ τὴν ἀκριβῶς μᾶς
εἴπῃ:

Διὰ νὰ μὴ σὰς χαλάσω τὸ κατὴρ
καὶ νὰ μὴ σὰς φέρω στὴν ἀσχημὴ θέσι νὰ
δεγθῇτε τοὺς καταπονημένους τὸν ἀρ-
χαιολόγον σου, ποὺ τόσο καλὰ ἐρῶ ἐξ
ἰδίας πείρας, θὰ σὰς ἀφηγήσῃ μιά τέ-
τοια ἱστορία, ποὺ, ἀν θυμῶμαι καλά, πρέ-
πει νὰ εἴνῃ ἡ μοναδικὴ μου ἐρωτικὴ πρω-
τοχρονατικὴ ἀνάμνησις.

Λοιπὸν, ποὺ λέτε, φίλτατε, κάποια
πρωτοχρονατικὰ τὸ 18... εἶχαμε
λίγο κόσμο στὸ παρρηγόριον, γιὰ νὰ νά-
ψουμε τὴν βασιλοπαιδείαν. Ἀνάμεσα στοὺς
καταμένους μᾶς ἦσαν καὶ μὴ νεαροὶ,
ἐραστὴ ὁμορφὴν σὺν ὄνειρον καὶ σεμνὴ
σὺν τὴν Παναγίᾳ τοῦ Ἁγίου Σίξτου.
Αὐτὴν τὴν ἐβόλα ἀμείνων στὸ μάτι καὶ
ἀκριστήκα κατὰ τὴν τελειότητά ἡ βροδία νὰ
τὴν κατακτῇ.

Εἴθεα εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ... πολε-
μικά μου μέσα καὶ πραγματικά εἶδα,
πὺρ νὰ εἴνῃ δὲν ἐφαίνοντο ἀπρόσβλητοι
στὸν ἀποδοχὴν τὰ... πῶρ μου. Μετὰ πολ-
λὰ ὅρες, ἐνταίκα, ὁ ἀφελυμοβόλιον ἡ
βροδία πῆρε τέλος, πρὸς μεγάλῃ μου
φυσικὰ δυστυχίᾳ.

Στὶ εὐτυχίᾳ, ὅμως ἐννοίωσα ὅταν μοῦ
ἀνέτειλῃ νὰ συνοδεύσω τὴν κόρη ἐκείνη
στὸ σπίτι τῆς. Καὶ ἡ εὐτυχία μου ἦταν
πολὺ μεγαλύτερη, ὅταν σκεπτόμουν
πὺρ τὸ σπίτι τῆς ἦταν πολὺ μακρὺ. Ὡς
Θεὸς! Τόση ὥρα στὸ πλέρυθ τῆς, μόνον
μᾶς σπούς ὄριον, μέσα στὴν ἰσχύ.

Ἄνθρωποι, ὅμως, ὁ θρασυρὸς, καθ' ὅ-
λο τὸ διάστημα τῆς πορείας ἐκείνης,
γιὰ τὴν ὁποία εὐδύμονα νὰ μὴν εἴχῃ πᾶ-
ρει ποτὲ τέλος δὲ μπόρεσα ν' ἀρθρώσω
λέξι. Λέξ' κι' εἴχε ποτὲ ν' ἡλώσω μου.
Ὁ ἔρος μου δὲν μπόρεσε νὰ ἐκφρασθῇ.
Παρ' ὅλο τὸ γυνιστὸ τραγικὸν ποὺ λέει
ἐπὶ τὰ μάτια πᾶντα στὰ χεῖρ κατε-
βαίνει, ὁ δίκος μου μ' ὅλο ποὺ εἴχε πᾶ-
στὴν ἀπὸ τὰ μάτια καὶ ἡ ἐκπληξὶς γιὰ
καλὰ. Ἐν τούτοις δὲν ἔλεγεν νὰ τὸ κου-
νησθ' ἀπὸ κεῖ φηλὰ καὶ νὰ κατηφορίσῃ
λγυαί.

Κοντολογίᾳ φάσκαμε ἔξ' ἀπ' τὴν πό-
ρτα τους, χωρὶς νάχομε «ἐξήγησθ'». Μόνον
θυμῶμαι ὅτι ἀπὸ ὁμορφίαν τὸ χεῖρ τῆς
χτυπῆσθ' τὸ κορδόνι τῆς πόρτας τῆς, τῆς
τὸ κράττα καὶ τῆς εἴπα:

Μιὰ στιγμή, ἔγω καὶ νὰ σὰς πᾶ.
Τότε ὅρα δὲν μπόρεσες νὰ μοῦ τὸ
πῆς; με ῥάπτης.

Τέλος τῆς εἴπα αὐτὸ ποὺ τὸ περίεμε
ἄλλωστε ἀπὸ ὅρα καὶ δὲν ἔβρω πὺρ θρε-
θήκαμε καὶ οἱ δύο στὴν στάσι τὸν ἀνθρώ-
πων ποὺ φιλοῦνται.

Σὲς δὲ μοιολογῶ, ἀγαπητέ, πὺρ γιὰ
πολλὰ χρόνια ἐκείνῳ τὸ φιλί ἡμῶν ἐ-
λπομένη. Καὶ πάρα, ποὺ μετὰ τὸ θυμῶ-
ν καὶ σὲς βεβαίῳ, πᾶς... δὲν κάμα-
τε διόλου καλὰ.

Ζητούσε συγγνώμην ἀπ' τὸν σεβαστὸ
διανοούμενον καὶ τρέχον γι' ἄλλο... θυμῶν.
Ο Κ. Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Μετά τὴν ἐμφανίᾳ ἱστορικὸν συγγρα-
φέα, σπεύδοντες νὰ βροῦμε τὸν διαπρε-
πὸν ἱστορικό καὶ ἀκαδημαϊκὸ Κ. Π. Νί-
ρβαναν. Τὸν ἐπαινοῦμε ποτὸς, ἀλλὰ μετα-
βίβω. Στὸ σπίτι τοῦ τέλους, ἀπὸ δὲν τὸν
βρίσκω, ποὺ ἀρρήστως ἐγγράφηται τὴν ἐ-
ρῶτήρι μᾶς, μετὰ τὴν πρῶται νὰ περῶσαν
με τ' ἀπάντησιν νὰ πάρουμε ἀπάντησιν.
Πραγματικά, πῆγαμε καὶ νὰ τὴν ἦταν
γραμμὴν οἱ ἐνα μικρὸ κομμάτι ἀσπρῶν
χαρτίου.

Δυστυχῶς, δὲ θυμῶμαι τίποτε ἀπ' ὅ-
σα με ρωτᾶτε — σὺν νὰ τὸν ρωτοῦσαμε
γιὰ πολλὰ πράγματα Μὴ μνησθῆναι
λοιπὸν, νὰ σὰς φανῶ χρονοῦς, λυποῦμαι
πολὺ. Ἀλλὰ, ὅτι ἡ χρονολογία στὸν ἐ-
ρῶτα δὲν παύει ἡμῶς, γιὰ ἔρος ση-
μαίνει ἀκαδημία.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

Ἡ συνέχεια τοῦ αὐστηρικοῦ ἀνα-
γνώστητος

ΒΟΤΡΥΣ ΠΕΠΕΙΡΟΣ

Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἀναβόλλει-
ται διὰ τὸ ἐπομένον.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΔΥΟ... ΑΛΟΓΟΙ

Ὁ Μίμης ὁ Ἀμίμητος καὶ ὁ Πῶλ Νὸρ μιλοῦνε....
οἱ πεῖδ πολλοὶ ἀγανακτοῦν καὶ μερικοὶ γελοῦν*

—Πρωτοχροναῖοι λοιπὸν, Πῶλ Νὸρ, ἐξέγινε, ζυγῶναι
καὶ παγώνια ἀδυσπότην ὀδύγυρα με ζῶναι...

—Εἶν' ἀπὸ τὸν καλαμπουριῶν τῆς μόδας, πρὸς ἀμύλητος
κι' ὅλο τὸν κόσμο ἐκλόγησε, ὅταν καὶ μᾶς ἐμφανίσαι ὅταν ἀπῆλθῃ ἔχθρος των,
κινῶν τὴν ἀγανακτικὴν γνωστὴν τε καὶ ἀγνωστὴν,
ἀγαπητέ Ἀμίμητε,
σ' ὅλους καλὲ, ἀλλ' ἄτυχος σ' ὅλους ἀνεπιθύμητε!

—Ἀχ, τί τὰ θέλεις, φίλτατε Πῶλ Νὸρ, τί τὰ γινεῖς ἡ
Στὸν κόσμο τοῦτον πάντα τῶς κατὰ πῶς μαγειρεύεις
κι' ἐγὼ φθῶδα, ἀπὸ σιγῆς τοὺς σκοτωμένους δὲν παύω,
πῶς ὅπως δίδω μάχαιραν, κόμην κι' ἐγὼ θὰ λάβω
κι' ἔχω τὴν ἐσθαιότητα, πῶς κάποιο ἐκ τῶν θυμάτων μου,
κάποτ' ἐπωφελοῦμενον — φεῖ! — ἐκ τῶν μαθημάτων μου,
ἴσως θὰ με κατάφευγε νὰ κάνω καλαμπουρί
καὶ πᾶντα με ἔτσι σκαστὸν, θὰ μὴδὲν τῆς μούρης,
ἀναποδίδων δυνάμεις
κατὰ ἀντὶ πολλῶν κακῶν κι' ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος!

—Κι' ἐγὼ τὸν πόνο σου πονῶ, τὴν λύπην σου λυποῦμαι
καὶ τὴν μεγαλοχολίαν σου κι' ἐγὼ μεγαλοχολῶ,
μὰ καὶ τὸ δικίον τοῦ στραβοῦ φελοῦμαι νὰ ποῦμε
καλὴν μου Μίμη Ἀμίμητε — κι' ἀκού ποὺ σοῦ μιλῶ.
Αὐτὴν ἡ μοῖρα τὸν πρῶτον, Τρομέμενος Τετράρφα,
καὶ τὸ κατὰ καλαμπουριῶν ἀγῶνος ἀρχικῶς!

Στὸν κόσμο ζῶν φθονοῦμενοι πάντοτε οἱ ποσφῆται
κι' εἴτε τὰ ἔθνη ὀδηγοῦν πρὸς τὴν σοφίαν, εἴτε
ἄλλως πρὸς τὸ συμφέρον των καὶ μόνον τὰ φωτίζουν,
μὲ δάκρυα καὶ πολλὰκις μετὰ αἴσιο τὸν ποτίζου,
τὸ ὅπερ τῶσαν ἀγαπῶν πᾶντον αὐτῶν χόμα
κι' ἂν ἀναβλέπουσιν σ' ὀδονοῦς μετὰ θυμῶν δυνάμεις
κενοῦς τοὺς ἀντιποῦντες!

καὶ δὲν εἴναι τὰ μάτια, μὰ οἱ φηγῶς ὅπου δακρύζουσιν...
Πλὴν ὅμως καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν πᾶνται οἱ ἀτυχεῖς!
Εἶν' ἔλλειψες τὸν δυστυχίαν, οἱ πᾶντες οἱ ἀσπίδοις
κι' εἴναι τῆς ταρταρῶν τὸν τὰ ἔρμαια ἐπὶ τοῦ
Δὲν πρέπει, ὁ Μίμη Ἀμίμητε, νὰ τοὺς παρεξηγήσῃς.
Ὅταν σὰς τόσα τὸν δυνάει καὶ νῆα οἱ προσθέτεις
κι' ἀγῶνιμος τοὺς θεωρεῖς, γιὰ δὲν σ' ἐννοοῦν,
ἐπιτρέψ' με νὰ σοῦ πῶ, πῶς εἶσαι τζανιστὴν
δικαίως δ' ἐναντίον σου οἱ Ἐλληνας ὅσους!

Γιὰ τὸ πρὸς ὅρα πῶς ἔγινε προστάτης
τῆς γλώσσας, πῶς ὁ μῦθος τῆς τὸν λογοπᾶντιον,
σὺ γίνεσαι καταπονημένος αὐτῆς καὶ μὴ φράττης,
ὁποῖον ἦσθι στὴν κακίαν σου μὴνῶν!

Ἀφοῦ πρὶν ἐξελπίσας τοιαύτην θεωρίαν,
ἀντὶ τῶν νὰ σιωπᾶς καὶ νὰ μὴ κινήσῃς μὴναι
τοῦ πράγματος, κακότυχῃ, σὺ πᾶντα κι' ὀδονῶν
δύοστο καὶ ἐπαρῆχσαι, ὅς τῆς ἐγκλημάτων
στὸν τόπον τοῦ ἐγκλημάτων κι' ἄνευ τίνος αἰτίας
λές καὶ τὸν κόσμο τὸν λοιπὸν πᾶντα γιὰ κοινῶν.

Ποῖος λοιπὸν δίδωσιν κατὰ καλαμπουρία τῶσαν
ὁποῖος παρεκτρέψαι, ἂν ὅχι οὐ, ἀρρεῖ,
ποὺ προσποιεῖται τὸν κοῦτον καὶ ποὺ δὲν βάζεις γυνῶν,
μ' ὅλον ποὺ μέχρη σήμερον πάμπολλα ἐκείναι
σοῦ ἐπαρρησιάζονται πρὸς τὸ ποτὶ; Σιωπῶς;

—Ναί, σιωπῶ! Ὅμως οὐχὶ διότι ν' ἀντιτάξω
σ' αὐτὰ δὲν ἔχω τίποτε, σορὲ δημιουργοῦ μου,
ἀλλὰ διότι δὲν τοῖς μὲ σένα νὰ δίδω
μ' ὅλον ποὺ ἀσυγκράτητος ἀπέβησαν αἱ ὀργαί μου,
τὸ ἄδωκα, ποὺ ἐδίδασκες καὶ νόμον δὲν ἐκράτεις!

—Ὡ, ἀνιδεῖα περιόρις καὶ τὸ μῆκος ὑπερτάτης ἡ
Πῆ εἴπας δημιουργίᾳ θρασυτάτου γιὰ ὀργῆς ἡ

Εἴπα πῶς πάντα σοῦ μιλῶ με τέτρο! Ἐγὼ ὀργνῶς
δὲν εἴπα λέξῃ καὶ ἀπορῶ ποὺ πῆγες καὶ τῆς ἐρίκης ἡ

Ποῦ στὴν ὑπὲρ, φίλτατε νοῦζῳ πῶς οὐ ὑπῆλθε,
ὅμως με ἔνα φτάνοντα, ἀπὸ τὸν σὲ γάγῳ ἔξω!

—Πρόσεξε, μὴ με προκαλῆς, γιὰ τὸ σοῦ τῆς ὀρέξῳ
Εἶσ' ἀνδρῶν ἡ

—Ἄν καὶ Π ὦλ Ν ὀρ εἴσαι, π ο λ ὶ γ ω ρ ι ς
αὐτὸ δὲν τὸ καταλάβεις καὶ νὰ μὴ συγκωρήσῃς ἡ

—Αὐτὲς τῆς σχολαίμαρς σου λυτῶσιν μᾶς καὶ πάφτες,
ἄλλως θὰ ἔρωμε νὰ σένανε δουλεῖ.

—Ποιοί;

—Οἱ νεκροθάφτες ἡ

—Ἄς εἴνῃ ἡ Ἐοδόσας, Πῶλ Νὸρ ἡ Καλὴ πρωτοχροναῖο ἡ

—Ἐπίσης Μίμη Ἀμίμητε, καλὴ σου παγωνία...

Πῶλ Νὸρ

Υ. Γ. Στὸς διελούους τοῦ Πῶλ Νὸρ
καὶ Ἀμίμητος Μίμη
πρῶτον, μέσα στὴν γραμμὴν
καὶ καλαμπουρία—οἱ μὴ
Ὁ ἀνεγνωστὴν θὰ νὰ βρῇ
ὅτι ἀνεγνωστὴν
ἀλλὰ καὶ ἀνεγνωστὴν
Πάντως ὅς νὰ κρατήσῃ...

ΠΑΡΝΑΣΣΕ Σ

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Αμερόληπτον
ἐξωτερικὸν
= δελτίον =

Η ΘΥΕΛΛΑ ΔΕΝ ΕΚΟΠΑΣΕΝ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΚΟΜΗ
ΑΛΛ' ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΞΑΣΘΕΝΟΥΝ

Ἐπισκόπησις
ὑπὸ εἰδικῶ
συνεργάτου

Οἱ ἀμερότεροι κίνδυνοι μᾶς κἀμουν
νὰ ἐξυμῶμε τὰς παλαιὰς ἀγῶνας. Καὶ
ὅμως, ὅσον καὶ νὰ μᾶς φανῶνται τρομέ-
σαι τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα τῆς στιγμῆς
αὐτῆς, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν πο-
σὸν ἀπειλητικὸν ἐπὶ τὸ διέθνης ὀρί-
ζον ὅταν πρὸ ἔτος ἔτους ἀνέτελλε τὸ
1936. Ἡ ἱταλο-ἀσπρῶν περὶ τὴν ἐξ-
εὐρὸς καὶ τὴν μεγαλειότητα τῆς δυνά-
μειος καὶ τοὺς πρῶτους ἀκρίβους μῆνας
τοῦ 1936 ἡ ἀπορροπὴ ἔσται τραγικὴς
ἡμέρας. Ἐνὶ μὲν καὶ τὸς ὅρους δὲν ἔ-
δικαι, ὅτι ἐρισκόμεθα εἰς τὰς παρῶ-
νας γενικῆς Μεσογειακῆς συγκρούσεως,
ἀλλὰ ἐστρεφον ἀνίσχυνον τὸ θέλημα
πρὸς τὸ Σουεὶ καὶ ἄλλοι πρὸς τὴν Μάλ-
ταν. Καὶ τῶρα ὅπου ἐπέρσασιν 12 ἀκρί-
βους μῆνες ἀπὸ τότε, ἡμποροῦμε νὰ ὀ-
μολογήσωμεν ὅτι ἡ Μεσόγειος, καὶ ἰθα-
κῆς ἡ ἀσπρῶν τῆς λεκάτης, ἐκινδύ-
νους περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλῃν φο-
ρᾶν, νὰ γλῆ τὸ θέατρον καταστρεπτικῆς
τιτανωμῆας. Τὰς πρῶτας ἡμέρας τοῦ
Μαῖου τὰ ἱταλικά στρατεύματα εἰσέ-
ρχοντο εἰς τὴν Ἀβδίς Ἀμπερῶ. Ἡ μεγ-
αλὴ θαλασσοκράτειρα ἐπρεπε νὰ ἀναθε-
ρῇ τὸ καθεστὸς μεσογειακῆς ἡγε-
μῆας δολοφονίας αἰῶνος, ἡ φρόνησις
ἐνὸν καὶ ἰθακῆς τῆς Ἀγγλίας ἐν-
δυνάμει καὶ καλὸς θεσμοὶ τῆς τῶν
σχετῶν παρῶντες τὴν πρωτοβουλίαν εἰς
τὸ Φορέν Ὀφφρις διὰ τὰ περαιτέρω.

Τὸ ἀνεπαρόρῳτον συνέβη. Ἡ Ἐδρῶν
ἐπὶ οὗτος ἡ ἄλλως ἐπρεπε νὰ ἐπανελθῇ
εἰς τὴν προτέραν ὁμαλότητα καὶ παρὰ
τὰς ἐπιτελιμῆμας διαμαρτυρίας προσε-
πάθησε νὰ ἐφεύρῃ μίαν εὐχρησὴν ὑποχ-
ρῶσιν. Μέσα εἰς τὸν κατακαυόμενον τὸν
ἀσπρῶν γεγονότων, ἐκινδύνους
νὰ γλῆ ὅτι, πολιτικῶν ἀπέμεινε εἰς
τὸν κόσμο—ἡ Κ.Τ.Ε., ἡ μικρὰ αὐτὴ ἄλ-
λα καὶ μὴν κἀνὸς τῆς μετοπιστευ-
τικῆς Εὐρώπης. Ἡ πολιτικὴ ἡ ὀδὸν
ἐκείνη νὰ δημιουργήσῃ ἄλλῃν πολὺ με-
γαλειότητα, τὴν ἡθικὴν καὶ οἰκονομικὴν
κρίσιν. Εὐτυχῶς ἐπεκράτησαν σκέψεις
ἡρωϊκαί, τὰ κράτη, τὸ ἐν κατῶν
τοῦ ἄλλου, ἀνεκάλουν τὰς ἀντι-ἱταλικάς
κυρώσεις, καὶ οἱ ἰθύνοντες τὰς τύχας
τῆς ἱταλίας διώκῃς μνησικακίαν ἐπὶ τῇ
μῆναι νὰ τακτοποιήσωμεν, με πολλὴν
πρόσπειαν φρόνησιν, τοὺς ἀλχημικοὺς
κλάδους τῆς Ἀφρικανικῆς δάφνης.

Ἐν τῷ μετὰ ὅμως καὶ πρὶν ἀκόμη
ἐκκαθάσειν τὸ ἀφρικανικὸν ὄριζον, τὸν
Μάρτιον τοῦ 1936 ἡ δυτικὴ Εὐρώπη ἐδο-
κίμασε σπουδαῖον κλονισμόν. Ὁ Γερμα-
νὸς καγκελάριος προεκάλεσε τοὺς ἐν
Βερολίῳ πρεσβευτὰς τῶν κρατῶν τὰ
ὅποια ὑπεγράψαν τὴν συνθήκην τοῦ Λο-
κάρνο, ἀνῆλθον εἰς αὐτοὺς ὅτι παύ-
σιν νὰ ἰσχύουν αἱ διατάξεις τῆς συνθῆ-
κης αὐτῆς καὶ τῆς τῶν Βεροσλίων ὀ-
σων ἀφῶρ τὴν ῥήσιν τῆς ῤηναίας καὶ
τῆς ὀν Μαστίου τὰς γερμανικὰς στρατι-
μας εἰσπράγναι εἰς τὴν ῤηναίαν ῥῶ-
ν. Ἐκπληρῶν, διαμαρτυρίαν, ἐπαινε-
τῆς ἀντιπολιτὶς — στρατιωτικῆς συμβού-
λιας εἰς τὸ Παρίσι καὶ συνεινότητος τῆς
τελευταίας στιγμῆς μετὰ τὸ Λονδίον. Ἡ
κυβερνήσις Σαρρῶ δὲν ἐτόλμησε, καὶ
χάρης εἰς τὴν ὀληγορίαν τῆς, τὸ ἀπονε-
μοῦμενον τὸ μῆκος τῆς Γερμανίας ἐδικαι-
οῦν ὅς πρὸς σφῆ. Συγχρόνως κατ' ὄ-
λον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ ὄριζον τῆς
Ἀπὸ Ἀνατολῆς δὲν ἔπαυσε νὰ συσσε-
ρεθῇ νῆφιν μακρινῆς θύελλης, καὶ διὰ
τὸν ἔλγον αὐτὸν ἴσως ἡ κοινὴ γνώμη συ-
νεκινήθη περισσότερο ἀπὸ ὅσον ἐπρεπε
διὰ τὸ στρατιωτικὸν κίνημα τοῦ Τόκιο.
Ἀπεβίβη ἐν τούτοις γεγονόσι ἐντελὼς
ἐξωτερικῆς σημασίας καὶ πολὺ γρήγο-
ρα ὁ ἀνασχηματισμὸς τῆς κυβερνήσεως
ὅπου τὸν κ. Χιρότα ἀπεκατέστησε τὴν ὀ-
μαλότητά.

Ἄλλο γεγονός, ἀσυχρόν σκεδὸν μετὰ
τὰς προηγουμένας, ἦτο ἡ κύρωσις τοῦ με-
τὰ τῆς Ρωσίας συμφωνοῦν τῆς Γαλ-
λικῆς Βουλῆς. Κατῶν πολλῶν κυβερ-
νητικῶν περὶ τῆς, μέχρι σημείου μα-
ταίως, ἡ κυβερνήσις τοῦ κ. Σαρρῶ,
ἐπέτυχεν τὴν κύρωσιν τοῦ γαλλο-ρωσ-
σικοῦ συμφωνοῦ. Εἴνε γινώσθι ἡ ἐπιμὴν
τοῦ γαλλικοῦ ἐπιτελείου, ἡ συνηγορία
τῆς στρατιῶν Βεγγίαν καὶ τῶν ἄλλων
λαϊκῶν ἐγενήθη καὶ ἡ κινήσις ἀναπα-
ρῶν συνηγορίας, ὅστε ἡμποροῦμε νὰ
διαβεβαιώσωμεν ὅτι μᾶλλον ἡ θέλησις
τῶν στρατιωτικῶν ἰθύνοντων τῆς Γαλ-
λίας ἐπέρσασιν ἐπὶ τοῦ κοινοβουλίου διὰ
νὰ ψηφισθῇ τὸ συμφωνοῦ αὐτὸ, τὸ ὅποιν
ὅς πρὸς τὰ αἰτία τῆς συνάψεως τοῦ καὶ
ὅς πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν σημασίαν
τοῦ ἔχει πολλὰ τὰ κοινὰ μετὰ τὴν πρὸ τοῦ

1914 γαλλο-ρωσικὴν συνεννόησιν.

Τὸ δεύτερον τρίμηνον τοῦ 1936 εἴνε
σημαντικὸν διὰ δύο χαρακτηριστικὰ γε-
γονότα: α') τὴν ψήφισιν τοῦ κοινοβου-
λίου ναυτικοῦ προγράμματος τῆς Μ.
Βρετανίας καὶ β') τὰς γαλλικάς ἐκλα-
γάς. Ὁ βρετανικὸς κοινοβουλὸς ἀποβε-
κνεί διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη ὀλην τοῦ
τῆς ζωτικότητος μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ ὀψα-
θῇ κραταῖος καὶ πανόχυρος ὅσον ποτὲ—
ὅσον μένει παρὰ νὰ κερδίῃ ἐν τῷ μετὰ
τὸν ἀπαυτοῦμενον καιρὸν καὶ διὰ τὴν πα-
ρατασὴν τῶν προσημῶν αὐτῶν τῆς εἰ-
ρήνης θὰ φρονισθῇ τὸ Φορέν Ὀφφρις τὰ
διπλωματικά δηλοδὴ συνεργεία ποὺ κα-

νεννοήσεως ἀποφασισμένης νὰ ἀντιμε-
τώπησιν ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα. Καὶ πρῶτος
καρπὸς τῆς συνεννοήσεως αὐτῆς ὤφρηεν
ἡ ἐξομολογῶσις τῶν μετὰ τῆς ἱταλίας
σχέσεων. Ἡ ἐπαρχία Γκόρε ὅπου εἴχε
σχηματισθῇ ἡ προσωρινὴ αἰθιστικὴ κυ-
βερνήσις κατελήφθη ὑπὸ τῶν ἱταλικῶν
στεινῶν καὶ ἡ ἱταλικὴ κυβερνήσις
συνεπληρώθη. Ἡ νομικὴ ἀναγκρῆσις
τῆς κυριαρχίας αὐτῆς καὶ μάλιστα ὑπὸ
τῆς Ἀγγλίας θὰ ἀργήσῃ, τίς οἶδε ἔως
ποτὲ. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει νὰ γίνων
τὰ πρῶτα θέματα τῆς ἀγγλο-ἱταλικῆς
προσεγγίσεως, ὅπως π.χ. ἡ μετατροπὴ
τῶν ἐν Ἀβδίς Ἀμπερῶ πρεσβειῶν Ἀγ-
γλίας, Γαλλίας καὶ Ἡν. Πολιτειῶν εἰς
Γερμανίαν θὰ εὐλόγῃ νὰ ἐπιβλεπῇ ἐξαιρε-
τικὴν φιλερινικήτητα.

Ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προβλήματα
ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν Γερμανίαν εἴνε
τὸ ἀποικιακόν. Καὶ τὸ 1937 ἀσφαλὲς θὰ
εἴναι τὸ ἔτος τῶν μεγάλων συζητήσεων
γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα τῶν ἀποικίων καὶ
τῶν πρῶτων ὀδῶν. Διὰ τὴν Γερμανίαν,
χώραν κατ' ἐξοχὴν οἰκονομικὴν, τὸ ζή-
τημα τῶν πρῶτων ὀδῶν ἀποτελεῖ ζήτημα
οἰκονομικῆς ἀνεκταρῆσις. Βεβαίως θὰ
ἐρεθῇ μίᾳ λογικῇ λύσει, λύσει εἰρηρικῇ
καὶ ἡμπορῇ κοινῇ νὰ ἐπὶ ἀπόλυτον ἐμ-
πιστοσύνην εἰς τὴν γενναίότητα τοῦ ρε-
λιστικοῦ πνεύματος τῆς Ἀγγλίας.

Ἐπὶ τῷ ἀσπρῶν
καὶ ἰθακῆς ἐν-
δυνάμει καὶ
καλὸς θεσμοὶ
τῆς τῶν
σχετῶν παρῶντες
τὴν πρωτοβουλίαν
εἰς τὸ Φορέν Ὀφφρις
διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἡ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ τῶν κυριωτέρων διεθνῶν γεγονότων

Γενικά Προβλεψίσεις.

Τὸν μετὰ ὅμως καὶ πρὶν ἀκόμη
ἐκκαθάσειν τὸ ἀφρικανικὸν ὄριζον, τὸν
Μάρτιον τοῦ 1936 ἡ δυτικὴ Εὐρώπη ἐδο-
κίμασε σπουδαῖον κλονισμόν. Ὁ Γερμα-
νὸς καγκελάριος προεκάλεσε τοὺς ἐν
Βερολίῳ πρεσβευτὰς τῶν κρατῶν τὰ
ὅποια ὑπεγράψαν τὴν συνθήκην τοῦ Λο-
κάρνο, ἀνῆλθον εἰς αὐτοὺς ὅτι παύ-
σιν νὰ ἰσχύουν αἱ διατάξεις τῆς συνθῆ-
κης αὐτῆς καὶ τῆς τῶν Βεροσλίων ὀ-
σων ἀφῶρ τὴν ῥήσιν τῆς ῤηναίας καὶ
τῆς ὀν Μαστίου τὰς γερμανικὰς στρατι-
μας εἰσπράγναι εἰς τὴν ῤηναίαν ῥῶ-
ν. Ἐκπληρῶν, διαμαρτυρίαν, ἐπαινε-
τῆς ἀντιπολιτὶς — στρατιωτικῆς συμβού-
λιας εἰς τὸ Παρίσι καὶ συνεινότητος τῆς
τελευταίας στιγμῆς μετὰ τὸ Λονδίον. Ἡ
κυβερνήσις Σαρρῶ δὲν ἐτόλμησε, καὶ
χάρης εἰς τὴν ὀληγορίαν τῆς, τὸ ἀπονε-
μοῦμενον τὸ μῆκος τῆς Γερμανίας ἐδικαι-
οῦν ὅς πρὸς σφῆ. Συγχρόνως κατ' ὄ-
λον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ ὄριζον τῆς
Ἀπὸ Ἀνατολῆς δὲν ἔπαυσε νὰ συσσε-
ρεθῇ νῆφιν μακρινῆς θύελλης, καὶ διὰ
τὸν ἔλγον αὐτὸν ἴσως ἡ κοινὴ γνώμη συ-
νεκινήθη περισσότερο ἀπὸ ὅσον ἐπρεπε
διὰ τὸ στρατιωτικὸν κίνημα τοῦ Τόκιο.
Ἀπεβίβη ἐν τούτοις γεγονόσι ἐντελὼς
ἐξωτερικῆς σημασίας καὶ πολὺ γρήγο-
ρα ὁ ἀνασχηματισμὸς τῆς κυβερνήσεως
ὅπου τὸν κ. Χιρότα ἀπεκατέστησε τὴν ὀ-
μαλότητά.

Ἄλλο γεγονός, ἀσυχρόν σκεδὸν μετὰ
τὰς προηγουμένας, ἦτο ἡ κύρωσις τοῦ με-
τὰ τῆς Ρωσίας συμφωνοῦν τῆς Γαλ-
λικῆς Βουλῆς. Κατῶν πολλῶν κυβερ-
νητικῶν περὶ τῆς, μέχρι σημείου μα-
ταίως, ἡ κυβερνήσις τοῦ κ. Σαρρῶ,
ἐπέτυχεν τὴν κύρωσιν τοῦ γαλλο-ρωσ-
σικοῦ συμφωνοῦ. Εἴνε γινώσθι ἡ ἐπιμὴν
τοῦ γαλλικοῦ ἐπιτελείου, ἡ συνηγορία
τῆς στρατιῶν Βεγγίαν καὶ τῶν ἄλλων
λαϊκῶν ἐγενήθη καὶ ἡ κινήσις ἀναπα-
ρῶν συνηγορίας, ὅστε ἡμποροῦμε νὰ
διαβεβαιώσωμεν ὅτι μᾶλλον ἡ θέλησις
τῶν στρατιωτικῶν ἰθύνοντων τῆς Γαλ-
λίας ἐπέρσασιν ἐπὶ τοῦ κοινοβουλίου διὰ
νὰ ψηφισθῇ τὸ συμφωνοῦ αὐτὸ, τὸ ὅποιν
ὅς πρὸς τὰ αἰτία τῆς συνάψεως τοῦ καὶ
ὅς πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν σημασίαν
τοῦ ἔχει πολλὰ τὰ κοινὰ μετὰ τὴν πρὸ τοῦ

Τὸ τρίμηνον τοῦ παρελθόντος ἔτους
ἔλγον ἀργίαις ὑπὸ καλοῦς οἰκονομικοῦ
ἡ συμφωνία τοῦ Μοντρεὶ διὰ τῆς ὁποίας
ἐθεσπίσθη τὸ νέον καθεστὸς τῶν Δαρδαν-
ελλίων, καὶ ἡ σχετικὴ ἀνάγκη τῆς
Κ.Τ.Ε. Αἰθιοπίας ὅπου τὴν 18ην Ὀκτωβ-
ριου εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐξερράγη ἐθνικὸν
ἐπαναστατικὸν κίνημα τὸ ὅποιν αἱ
τρομερὰ συνέπειαι ὤδηγησαν τὴν ἀν-
θρωπότητα εἰς τὸ χεῖλος παγκοσμίου
καταστροφῆς. Ὁ ἔρως τῆς ἀσπρῶν
τοῦ ἐγγενέως λαοῦ ἐκινδύνους νὰ γλῆ
μια εὐκαιρία διὰ νὰ ἐξορλήσῃ. Ἀγχο-
ρισμο

πράξει οκτάς αγωνίας, ο πολιτικός της
πόλητος. Σήμερα τα εργοστάσια Κρούπ
θμοδν άνω των 100.000 εργατών
ΡΙΧ. ΛΕΒΙΝΣΟΝ

Το, όπως μου την παριστάνει.

—Είπε πάλι θυμωμένη ότι μπορείς να φανταστείς, συνέχισε μ' ένθουσιασμό ο κύριος.

—Μά ποιά βρίσκεται λοιπόν αυτή η όμορφη; Τόσες μέρες που είμαι εδώ δεν την αντίκρισα ποτέ. Θά την έχετε, θέδρα, μέσα σε κανένα παλάτι κλεισμένη, πολύ μακριά από εμάς.

—Ο Γκύντερ χαμογέλασε. —Καθόλου, έπε. Η αδελφή μου η Κριμχίλδη μένει εδώ στο παλάτι μαζί μας.

—Σ' αυτό το παλάτι και δεν την είδα ακόμη.

—Μά δεν της άρεσουν τα γλέντια και γι' αυτό δεν έτυχε να την ιδής ακόμα.

—Και δεν θα την ιδώ λοιπόν ποτέ;

—Είσαι τυχερός, Σίγκφριντ. Η αδελφή μου, καθώς σου είπα, δεν θγαίνει ποτέ, παρά μόνον όταν είνε να πάει σε κα-

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: 'Ο

Σίγκφριντ, σκοτώνοντας ένα φοβερό δράκο, γίνεται κύριος του μυθικού θησαυρού των Νιμπελούγκεν. Έπειδή είχαν ακούσει πολλούς να του μιλούσαν για την θρυλική ομορφιά της βασίλισσας Κριμχίλδης, αποφασίζει να πάει στη Βουργουνδία, την πατρίδα της, κι' άκουμπρίζεται το σκοπό του στη μητέρα του, που τρομάζει).

—Τι είναι αυτό που σκέφθηκες; τόν άποπρη. Μήπως δεν υπάρχουν όμορφες άρχοντοπούλες στη χώρα μας, κι' είνε άναγκη να καμής αυτό το μακρινό ταξίδι στην άφιλοξενη Βουργουνδία; Ξεχνάς άλλωστε πως η Κριμχίλδη, καθώς λένε τουλάχιστον όσοι την γνώρισαν, μπορεί να είνε όμορφη, είνε όμως μία άκαταξίτη κι' έχει όρκοστη να μη παντρευτεί ποτέ.

—Όλα αυτά τα έγραφα, υπέθερα. Μά θέλω να πώ να την ιδώ. Άπό τότε που μου μίλησαν γι' αυτήν και για την ομορφιά της, καμιά άλλη γυναίκα δεν μου φαίνεται πως αξίζει τίποτα... Η έπιμονή του ένικνε τους διαταγμούς των γοναίων του.

Κι' ένα πρωί, ο Σίγκφριντ έβγαλε στο παλάτι, πού βεβαίως της Βουργουνδίας, άποφασισμένος με κάθε τρόπο να γνωρίσει την πενταμορφη Κριμχίλδη...

Μά δεν ήταν καθόλου εύκολο αυτό. Οι μέρες περνούσαν, κι' ο Σίγκφριντ, μ' όλο που ζούσε μέσα στο παλάτι, δεν έβλεπε ποτέ την Κριμχίλδη.

Κι' όσο εννοιαζε πως έξοδός τόσο κοντά της, τόσο η περιέργειά του μεγάλωνε κι' η άγωνία βασάνιζε την καρδιά του. Μία μέρα που κοινοβέντιζε με τον αδελφό της, έφερε με τρόπο τη συζήτηση σ' αυτό το θέμα.

—Είδα πολλές όμορφες γυναίκες στην πατρίδα σου, το είπες.

—Αυτές που είδες δεν είνε τίποτα μπροστά στην αδελφή μου! του άποκρίθηκε υπερήφανα ο Γκύντερ.

—Έχεις αλήθεια αδελφή; ρώτησε ο Σίγκφριντ, κινώντας τον άντερο.

—Ναι, Κ' είνε ξανθή σαν τις άκτινες του ήλιου τα μαλλιά της και τα μάτια της είνε γαλάζια σαν τις λίμνες της πατρίδας μας.

—Όμορφη θά'ναι η αδελφή σου, αν είνε

Το σπίτι του φιλοσόφου

Η βασίλισσα Έλισαβέτ της Άγγλιας έζητρε κάποτε από τον φιλόσοφο Βάκωνα, που τόν είχε διορίσει Μεγάλο Σφραγιδοφύλακα της να της δείξει το σπίτι που είχε πού ο Πήγυκρεϊν.

Σε τέτοιον μικρό σπίτι κάθεται, κύριε καγκελλάριε, επεί τότε με κατάπληξε η βασίλισσα.

—Μεγαλειοτάτη, άπήντησε ο φιλόσοφος, το σπίτι αυτό είνε άρκετά μεγάλο για μένα, μιά η χάρη της Μεγαλειότητός σας έκαμε μέσα πολύ μεγάλο για το σπίτι μου.

Ο ίδιος όμως ο Βάκων, ύστερα από λίγα χρόνια, έπ' ότι διεύθυνε της Έλισαβέτ, βασίλισσα Έλισαβέτ Α', κατηγορήθη και κατεδικάστη έπ' διαβολής. Φαίνεται πως άπεφάνισαν εν τώ μεταξύ να... μεγαλώσει το σπίτι του.

ΝΙΜΠΕΛΟΥΓΚΕΝ

Του διασήμου Γερμανού συγγραφέως GEORG TÖPFER

Οι αλύτνιγες ήχοδσαν χαρούμενα, οι καμπάνες χτυπούσαν δυνατά, κι' όταν ο ήλιος πρόβαλε στ' άντικρυνό θουνό, οι πόρτες του παλατιού άνοιξαν και ήγνηκε η βασιλική αυτιά.

Μπροστά πήγαινε η βασίλισσα Ουτέ και πίσω η Κριμχίλδη, άκολουθούμενες από τις γυναίκες τών άρχόντων.

Ο κόμπος που είχε συγκεντρωθή στους δρόμους τις έπεφτανόσες κι' ο Σίγκφριντ, μιλώντας άκουσε την κόρη, για την οποία είχε κάνει το μακρινό εκείνο ταξίδι, ένωιασε την καρδιά του να τρέμει και τα γόνατά του να λυγίζουν.

Μία γλυκεία ταραχή τόν έκυριεύσε και τα μάτια του βάμψωσαν. Ποτέ δεν μπορούσε να φαντασθή πως ήταν δυνατόν να άπαρξη σ' όλον τόν κόσμο μία κόρη τόσο όμορφη σαν την Κριμχίλδη.

Ηταν ψηλή κι' άδύνατη, και τ' κορμί της είχε τ' άβελανόσην τού ζαρκαδιού. Τα μαλλιά της, κατάξανθα, πλαισίωναν ένα λευκότατο πρόσωπο, όπου έφεγγαν παρθένα δυο γαλάζια μάτια. Γι' αυτά τα ξανθά μαλλιά, γι' αυτό το χλωμό πρόσωπο, για τα γαλάζια αυτά μάτια, ο Σίγκφριντ ήταν έτοιμος να ριχτεί, χαρούμενα, στους μεγαλύτερους κινδύνους.

Όταν έπέρασε από κοντά του, έβριχε

Σίγκφριντ είχαν πάρει τιμητική θέσι στο τραπέζι.

Όλοι ήταν χαρούμενοι, κι' από χέρι σε χέρι η λύρα έκανε τόν γύρο του τραπέζι.

Μόνον σάν ήρθε η σειρά του, ο Σίγκφριντ στην έδωσε στον διπλανό του, τόν Φόλκερ, χωρίς να ποίει.

Ο Φόλκερ χαμογέλασε και, με την άσχημη τέχνη του, άρχισε να παίζει και να τραγουδά ένα παλιό τραγούδι, τ' «Δόλοισαν της Άγαιπης».

Όλοι άκούσαν άκούοντάς το, γιατί καθένας τους θυμήθηκε την έποχή που ήταν έρωτευμένοι.

Μόνον ο Χάγκεν, ο Μαύρος Ίπποτης, έμεινε άδάκρυτος και σιωπηλός.

Το πρόσωπό του είχε πάρει μία σκληρή έκφραση και το βλέμμα του — κρύο σαν κροστήρ άσπίδης λειψία — ήταν καρφωμένο πάνω στον Σίγκφριντ.

Τι γύρισε αυτός ο νεαρός Ίπποτης στην πατρίδα τους; — άναρωτιόταν ο Χάγκεν. Μήπως μόνο για να τους έπισκεφθή η μήπως άλλοι ήσαν οι σκοποί του; Και γιατί είχε χλωμάσει τόσο πολύ σήμερα το πρωί, σάν είδε την Κριμχίλδη;

Οι πιο φρονιτές σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του Χάγκεν.

Μάντευε συμφορές που άπτεσαν από το παλάτι και στο λαό της Βουργουνδίας. Μήπως, την ήμερα που ο Σίγκφριντ μπήκε μέσα στην πολιτεία, δεν έπτοσε πάνω του ένα κατακάυρο κοράκι, άγρια κράζοντας;

Και μήπως, κάθε φορά που οι Ίπποτες συνάδσαν τόν φυλάεονόμνό τους, δεν πετούσαν πάνω από τα κεφάλια τους δυο σπάνια κοράκια;

Μά κανένας, έκτος από τόν Χάγκεν δεν έπρόσεχε σ' αυτά τα πράγματα κι' ούτε έβασε μαύρες ιδέες στο μυαλό του.

Την ίδια ώρα, η Κριμχίλδη — που ποτέ δεν ελάμβανε μέρος στα βασιλικά συμπτώσια — κλεισμένη στην καμάρα της, κειτόσε.

Η ποτή της σκλάβας την συντρέφανε. —Ποιος ήταν ο νεαρός έκείνος Ίπποτης που στέκταν έξω από την έκκλησία; ρώτησε ερωφικά.

—Είνε ο Σίγκφριντ, βασίλισσά μου, της άποκρίθηκε η σκλάβα. Έχει έρθει μέρες τώρα στην πολιτεία...

—Ναι, μου φαίνεται πως τόν είδα την ήμερα που ήρθε! Και τι θέλει στην πατρίδα μας;

—Ηρθε να χαιρετήση τόν βασιλιά, τόν αδελφό σου.

Κι' η σκλάβα, παίρνοντας θάρρος από τ' ένδιαφέρον της Κριμχίλδης, συνέχισε: —Όλοι λένε πως είνε ο πιο όμορφος κι' ο πιο άνδρειος Ίπποτης τού κόσμου. Αυτός είνε που σκότωσε με το σπαθί του το δράκο, που φύλαγε τόν θησαυρό των Νιμπελούγκεν.

—Αλήθεια;

—Ναι, βασίλισσά μου. Άστόσο δεν είνε υπερήφανος, φαίνεται μάλιστα πως μία κρυφή λύπη τόν βασανίζει. Σήμερα στο τραπέζι, όλοι τραγουδούσαν και μόνον αυτός έμεινε σιωπηλός και σullenγμένος.

Η Κριμχίλδη χλωμάσε κι' έσκιψε πάνω στο κέντημά της, για να κρύψει την ταραχή της.

Βοδήθηκε μί την καταλάβη η σκλάβα της και σκόταψε να κατεβεί στον έργο.

Για πρώτη φορά στη ζωή της, έβλεπε ένας νέος συντρέφει τις παρθενικές σκέψεις της.

Η ΣΥΝΧΕΙΛΙΑ: Είς το έπόμενο

Ένα βασιλικό φιλί

Ο δοξής της Κλάρενς, πριν γίνη άκούη Γουλιέλμος ο Δ', βρέθηκε κάποτε σε κάποια πόλη του Καναδά και μπήκε σ' ένα κουρείο να ξυρωθή. Μπαίνοντας, τού έκανε έντιμωσι η όμορφη τις γυναίκες τού κουρέα. Άφου ξυρίστηκε, έπεσε στον νου:

—Τις σκέψεις συμπαιρνώντας σου, ήτι ο νιάς του Βασιλέως τού Άγγλίας έδωσε ένα βασιλικό φιλίμα στο πρόσωπό μου Καναδής, σούγινος ένας κουρέας.

Και την ίδια στιγμή άγγάλασε και φίλησε και στα δυο μάγουλα την όμορφη Καναδή. Ο σούγινος δεν έγασε την ψυχραιμία του. Άρπασε τόν ερωτικό περλιχάτα από τ' αυτιά, τόν πέταξε έξω από τ' κουρείο του, και ένω τόν φιλοδοξούσε με μία κλισιά στα δάπλητα, τού φώναξε:

—Και σ' πήγαινε να πής στους δικούς σου συμπατριώτες, πως ένας νεώτερος τανός κουρέας έδωσε μία Βασιλική χλοιά στα νύχτα του υιού του Βασιλέως της Άγγλιας.

Άνθολογία του κ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΤΟΥ ΣΟΥΛΥ ΠΡΟΥΝΤΟΝ

Όμως τί δύστυχε, ποδ'ν' οι ψυχούλες, Ποτέ τους δεν μπορούνε να σμιχτούν μοιάζουν αυτές σαν λαμπερές σπιθούλες που κάμς σ' ένα βαμπίο γυαλί φλογούν.

Καλότυχες και οι καρδιές, χτυπούσιν, Κ' οι χτύποι τους μπορούνε ν' άκουστούν. Τα χέρια, όπου ν' άπλωθούν μπορούνε κι' ένα να γίνουν σαν σφιγτροδεθούν.

Καλότυχες τα δάχτυλα, χαιδεύουσιν, τα μάτια, βλέπουντα τα κορμιά κι' αυτά, όταν σ' όννο γέρνουν γαληνεύουσιν, και σ' όννο πεθαίνουν δεν πονούνε πιά.

Καλότυχες τα δάχτυλα, χαιδεύουσιν, τα μάτια, βλέπουντα τα κορμιά κι' αυτά, όταν σ' όννο γέρνουν γαληνεύουσιν, και σ' όννο πεθαίνουν δεν πονούνε πιά.

Καλότυχες τα δάχτυλα, χαιδεύουσιν, τα μάτια, βλέπουντα τα κορμιά κι' αυτά, όταν σ' όννο γέρνουν γαληνεύουσιν, και σ' όννο πεθαίνουν δεν πονούνε πιά.

Καλότυχες τα δάχτυλα, χαιδεύουσιν, τα μάτια, βλέπουντα τα κορμιά κι' αυτά, όταν σ' όννο γέρνουν γαληνεύουσιν, και σ' όννο πεθαίνουν δεν πονούνε πιά.

Καλότυχες τα δάχτυλα, χαιδεύουσιν, τα μάτια, βλέπουντα τα κορμιά κι' αυτά, όταν σ' όννο γέρνουν γαληνεύουσιν, και σ' όννο πεθαίνουν δεν πονούνε πιά.

Καλότυχες τα δάχτυλα, χαιδεύουσιν, τα μάτια, βλέπουντα τα κορμιά κι' αυτά, όταν σ' όννο γέρνουν γαληνεύουσιν, και σ' όννο πεθαίνουν δεν πονούνε πιά.

Καλότυχες τα δάχτυλα, χαιδεύουσιν, τα μάτια, βλέπουντα τα κορμιά κι' αυτά, όταν σ' όννο γέρνουν γαληνεύουσιν, και σ' όννο πεθαίνουν δεν πονούνε πιά.

Το φαντάσμα του Νεκροταφείου του Ζαν Ρεϋ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Γιατί πήγα φύλακας στο νεκροταφείο του Σάν Γκιτάν; Τότε έρεσθηκε αυτή η θέσι του φύλακας στο νεκροταφείο του Σάν Γκιτάν. Αυτή δλη η περιοχή δεν ήταν καθ' αυτό νεκροταφείο. Όταν το άγρόσε η κόμησσα Όπολτσένσκα ήταν πιά μία έρπειωμένη νεκρόπις. Η κόμησσα έχτισε άμέσως εκεί τ' άμασάλο της — στην άνατολική πλευρά του νεκροταφείου. Έγινε άφρη έντολη να τ' άψουν εκεί θανά θά βέβαιε. Όταν έγω φύλακας, η κόμησσα είχε πεθάνει πριν όχτώ χρόνια.

Όταν μία περιερη γυναίκα αυτή η Ρωσοβούλγαρα ευγενής, Ζούσε μόνη της σ' ένα παλιό έρπειωμένο πύργο και μιλούσαν σ' δλη την περιοχή για τους έρπες της. Μιαόσαν άκούσα για κάποιους έρπες που είχαν βρή τραγικό θάνατο στα ύψονια του πύργου. Είχα άκούσει όλες αυτές τις διαδόσεις πριν πώ εκεί. Άκούσα ότι μέσα σε κείνο το νεκροταφείο, είχαν γίνε... Άλλά καλύτερα να διηγήθω όλα όσα έγιναν εκεί μέσα από την άρχη.

Δεν ήμουν ο μόνος φύλακας σ' εκείνο το νεκροταφείο. Πηγαίνοντας, έβριχα έκει άλλους δυο συναδέλφους, τόν Βέλιτε και τόν Όσοπι. Μένανε κι' οι δυο τους σ' ένα μικρό σπιτάκι στην δυτική πλευρά του νεκροταφείου.

Για πόσον καιρό είνε το συμβόλαιό μας, με ρώτησαν.

Είχα άπογράψει για ένα χρόνο.

—Ένας χρόνος περνάει πολλές φορές γρήγορα, παρατήρησε ο Βέλιτε.

—Κοιμάς, φορά κι' άργά, συνεπλήρωσε ο Όσοπι.

Τι ήθελε να πει. Κείνη την ώρα δεν έδωσα σημασία. Φανόνταν άλλωστε κι' οι δυο τους καλά παιδιά. Θά μέναμε μαζί στο ίδιο σπιτί. Μου τοποθέτησαν στο δωμάτιό όπου κοιμόνταν κι' οι ίδιοι ένα κρεβάτι.

Εκστρώσαν και ένα, κατεστρώσαν εκεί άμέσως από το πρώτο θρόνι.

Ένας ψηλός μαστρότοπος τρύπριζε το παλιό νεκροταφείο σ' δλη του την έκταση. Είδα από το πρώτο θρόνι κι' από κοντά το μασάλο της κομίσσης. Ένα σκοτεινό έπιθλητικό κτίριο, που μ' έκανε για μία στιγμή ν' άναπολήσω όλες τις περιεργες ιστορίες που είχα άκούσει γι' αυτή την γυναίκα. Έδώ και έκει παλιό τάφοι, γκρεμισμένα μνημεία, όλη από θαβείς λάκκους που ύπληγαν άλποτε εκεί. Πέρα από τ' άμασάλο της κομίσσης άρχισε ένα πυκνό δάσος.

—Όταν δεν έχαμε δουλειά έρχόμασταν στο δάσος και κυνηγάμε, μου είχαν πει ο Βέλιτε κι' ο Όσοπι.

Όταν δεν είχαν δουλειά... Μά τι δουλειά μπορούσε να έχη κανείς σ' αυτή την έρπειωμένη νεκρόπις; Τώρα που θρηνάναμε έκει άναρωτιόμανα πολλές φορές πως ο λόγος που μέναμε έκει, οι δυο άλλοι φύλακες κι' έγω. Η κόμησσα είχε άφρη στη διαθήκη της ένα μεγάλο ποσό για την συντήρηση αυτού του νεκροταφείου. Κάθε θρόνι, σ' όριωμένης ώρες, έπρεπε να κάνουν ο καθένας μας τ' έ α ρ δ ε ι α του, να περιηγηθώ δηλαδή το νεκροταφείο από τη μία ως την άλλη άκρη. Έπαιρνα τότε το όπλο μου κι' έκανα από τ' άμασάλο τού μου. Είχα άρχισο να πιστεύω πως δε θά μπορούσα ποτέ να νοιάσω τη σημασία του τρούμου μέσα σε κείνο το έρπειωμένο νεκροταφείο. Όταν ένα θρόνι...

Κάθε θρόνι στο τραπέζι που τρώγαμε, ο Βέλιτε κι' ο Όσοπι μου πρόσφεραν πάντοτε ένα-δυο γεμάτα πατρίδα από Ένα δυνατό κρασί. Ένα κρασί που έφερε μία γλυκεία έλξη, μία έλσφορά κέρκους σ' όλο τ' όσμο. Από τ' όλο κρασί είχα πη και κείνο τ' όσμο, πριν φύγω για τ' άμασάλο μου έάρδαινα. Σηκώθηκα σ' έλσινόμενος από τ' τραπέζι, πήρα τ' όπλο μου και έβηκα. Πησιόκουν στην πόρτα άκούσα, όταν άκούσα έλσφανα τ' όσμο τ' όσμο μου πούλο και μία κραυγή.

ΑΙ ΚΑΛΑΙ ΦΙΛΑΙ

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

—Αλλ' αυτό είνε πολύ δύσχεστον για σέ.

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

—Αλλ' αυτό είνε πολύ δύσχεστον για σέ.

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

—Αλλ' αυτό είνε πολύ δύσχεστον για σέ.

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

—Αλλ' αυτό είνε πολύ δύσχεστον για σέ.

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

—Αλλ' αυτό είνε πολύ δύσχεστον για σέ.

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

—Αλλ' αυτό είνε πολύ δύσχεστον για σέ.

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

—Αλλ' αυτό είνε πολύ δύσχεστον για σέ.

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

—Αλλ' αυτό είνε πολύ δύσχεστον για σέ.

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

—Αλλ' αυτό είνε πολύ δύσχεστον για σέ.

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

—Αλλ' αυτό είνε πολύ δύσχεστον για σέ.

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

—Αλλ' αυτό είνε πολύ δύσχεστον για σέ.

—Σχίο το σπάνιον πρσόν να μαντέω τι σκέπεται ο καθεός για μένα.

άλλωσα. Έτοιμος να πηδήσω έξω, στην λυθέρεια, στο φως, στη ζωή. Ο Όσοπι δεν μ' άφησε. Την ώρα που σκορράλανα, άκούσα έλσφανα πίσω τη φωνή του. Γύρισα και τόν είδα να διευθύνει κατεπάνω μου το όπλο του.

Όμωσα λοιπόν καταδικασμένος να θρώ κεί μέσα το τέλος του Πέτερ Μπρόνεν και τόν άλλαν έξη συντρόφων του. Θα γινόμασ ό γ δ ο ο ε το νεκροταφείο του Σάν Γκιτάν, μά, να... Ηταν κι' όλα σκαμμένα ο τάφος μου. Ο λάκκος όπου είχα πέσει έκείνο τ' όσμο, που κυνηγόσα το καταραμένο πουλί.

Κατάλαβα πιά πως ο Βέλιτε κι' ο Όσοπι με κατασκοπέλων. Μά ποιά ήταν λοιπόν αυτοί οι δυο άνθρωποι;

—Όλοι μας θά πεθάνουμε, μου έπτε ένα θρόνι στο τραπέζι ο Όσοπι.

—Ο καθεός με τη σειρά του, συμπλήρωσε ο Βέλιτε...

Μά κι' έγω δεν κοιμόμουν. Δεν έξρω πως μου πέρας η ιδέα πως ήταν κάποιος δηλητηριώ έκείνο το πιστό που μου δόσε κάθε θρόνι. Άνακάληνα κάποια μία μπουτίλα γεμάτη από ένα άγνωστο υγρό. Είχα κάνει πιά το σγέδιό μου. Θά τούς μεθούσα με κείνο το υγρό, θά τούς άποκοίωζα κι' ύστερα θά τούσα.

Προσπρήθηκα πως είχα έκει έκείνο τ' όσμο, τούς έρπες κρυφά μία δυνατή δόσι από κείνο το υγρό στα ποτήρια τους, ήπια και γι' αλγαισάτους. Κόμψωσαν ώρα άργότε ρα τούς άδηγήσα σέ.

Όταν ήγνηκα από κείνο το λάκκο κύταξα γύρω μου. Δεν έζανχα θρεθή άλλο σε κείνο τ' όσμο. Καθώς κυτόω έλσφευε από ένα πυκνό θάμνο με τάρταζε. Διευθύνθηκα προς τ' όσμο, τού σταιούρι. Και τούς είδα... Ναι, είδα όχι ένα, άλλα έφτα σταυρούς έπάνω από τ' άσπρη μνήματα. Κι' όμως, ήξερα πως το νεκροταφείο ήταν έντελός έρημο, οι συντρόφοί μου δεν μου είχαν κάνει ποτέ λόγο γι' αυτούς τούς τάφους. Καθώς άποκοίωζα τούς τραυμάτιους, σκότασαν σ' ένα κομμάτι σάνιδι. Καθώς έσκούδα να τ' άραμερίσω, κοκκάλωσα. Πάνω στο έρπειωμένο έκείνο σάνιδι διάσφα:

«Φύλε, όποιος κι' άνέλσας, φύγε αν, θέλης τη ζωή σου. Πριν από σέως έξη έλλοι νύχτοσαν τόν πιο φορικό θάνατο.

Έγώ θά είμαι σίγουρα ο έδωρος. Φύγε αν δεν θες να γίνης ο όδωρος... Πέτερ Μπρόνεν».

Πέτερ Μπρόνεν! Τότε θυμήθηκα πως όταν άπογράφα το συμβόλαιό γι' αυτή την καταραμένη θέσι, είχα άκούσει πως θ' άνακατόσασα στην ύπηρεσία. Ένα κάποιον Πέτερ Μπρόνεν...

Άρχισα να τρέχω και μόλις συνήτησα ένα μέρος του μαντολιού, σκαρ-

κακά χάλια στα κρεβάτια τους. Μά κι' έγω ένωιασα μία ζάλη στο κεφάλι, μία έζάντληση σ' όλο μου το κορμί.

Τη νύχτα είδα μία λευκοντυμένη γυναίκα να προχωρή κατεπάνω μου. Πως δεν τρελάσθηκα; Ένωιασα γύρω στο λαμό μου τ' αμασάλο νύχτα της. Πως άπορεσα κι' είδα τ' όσμο τ' όσμο της; Θυμάμαι μία φωτογραφία της κομίσσης Όπολτσένσκα στο μασάλο. Πως της έμοιαζε αυτό το φαντάσμα που ήτρώσε να με πνίξη; Γιατί δεν ήταν άνθρωπος, όχι δεν ήταν άνθρωπος έκείνο τ' όν που άπαιλούσε τον νου μου.

Πρόσβηκα τ' όπλο από την τσέπη μου και τ' άδειασα κατεπάνω του. Όλα τ' άλλα τα έαχνα. Το άλλο προί με ήρθαν περμένο πάνω σ' ένα τάμα να κρατώ ακόμα ευθιμένο στην καρδιά του τ' όσμο κυνηγητικό μου μαγαίο.

Ο Βέλιτε κι' ο Όσοπι Αυτοί θρεθή, και νεκροί στα κρεβάτια τους με δυο μεγάλες τρέπες στο λαμό τ' όσμο, κατά από τ' άριστερό μου θ' άπ' όσμο, όπου είχε τρέξει όλο τ' όσμο τους. Πότε είχα αυτό; Πότε τούς ρωήσε το αίμα η έρκοκαλοσσημ κλίμασα; Πώς αυτή είχε μπι στο δώματι, πριν άνοια την πόρτα; Μήπως τούς σκότασε πρώτα την ώρα που κοιμόνταν; Όλα είνε τόσο σκεπτικά... Ένα μόνον έξω. Πά έφτα διάσφα κέρκος, άλλοτε πώς για να σκότασε ένα θροκάλακα πάει να τ' άπορσέσει πέρα για πέρα την καρδιά. Κι' έγω είχα σίγουρος πως δε θά έζανόση άλλη νύχτα απ' τόν τάφο της η κομίσση Όπολτσένσκα.

Ζ. ΡΕΥ

Αδειασα το πιστόλι μου πάνω στο φαντάσμα...

Αδειασα το πιστόλι μου πάνω στο φαντάσμα...

Αδειασα το πιστόλι μου πάνω στο φαντάσμα...

Α

ΤΙ ΕΙΝΕ ΕΡΩΣ:

«Ένα παλαιό περιοδικό είχε την ιδέα να ερωτήσει τις δεσποινίδες από τις αναγνώστριάς του: Τι είναι έρωας. Από τις απαντήσεις των αλ' δεσποινίδων απέδειξαν ότι γνωρίζουν πολύ καλά τι είναι έρωας. Παραθέτουμε μερικά από τις δημοσιευθείσες γνώμες:

— Έρωας είναι μια λοπαδοβία. Στον έρωτα πάντοτε κάτι ή κάποιος θα κλαπεί. — Ο έρωας είναι ένα θαύμασιο θούαν' μιάς κίμης δια να τα ξεχωρίσει, και ατά τα...» χρέι μας.

— Έρωας είναι άνθρωπος το όποιον ανοίγει, έπειτα παραίνεται... δια να ξανακλεισθεί το πύθμενο έρω.

— Ο έρωας είναι παγίς και πρέπει κανείς να τον αποφεύγει.

— Μας ερωτάτε τι είναι έρωας; Μά, πρὸς Θεού, είναι πράγμα που λέγεται δημοσία.

— Ο έρωας είναι άρρόσεται κοιμητική.

— Ο έρωας είναι μία κούνια όπου κοιμόνται οι θάλαρες.

— Από μακριά ο έρωας είναι κάτι τι. 'Από κοντά είναι τίποτα.

— Ο έρωας είναι κάτι που άρχίζει πάντοτε καλλίτερα από 8 τι τελειώνει.

— Αν ζητήση κανείς να δώσει τον έρωτα, γάνει καρό που μπορούσε να τον χρησιμοποιήσει καλλίτερα.

— Την καλλίτερη ιδέα περί έρωτος την έχουν μόνον όσοι... δεν αγαπώσαν. 'Εγώ όμως αγαπώ.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΠΥΡΑΣ

Πολλοί πίνουν μύσος, αλλά ελάχιστα γνωρίζουν την καταγωγή της. 'Ως γνωστόν, εις διαφόρους χώρες και εις ποικιλιάς έποχας, ο άνθρωπος επέζησε να καταναλώσει το ποτό, όχι με το διούλεως και καθαρό νερό, αλλά με άλλα ποτά της άσφαλείας του. Το γάλα άνηκε, το γινώσκοντες, το μέλι, διάφορα σπόρια, βότανα, έρχομενα δια να κατασκευασθούν τα ποικιλώδη ποτά, που εινε, κατά το μέλλον και ήταν προϊόντα χημείας.

Μετάθ' όλων των ποτών όμως επικράτησε η μύρα. Πολλοί νομίζουν ότι η μύρα είναι κατασκευασία «όν τελευτήσαν χρόνον, αλλά από έρευνας έκείνης εις την Αλυσίαν και την Γαλλίαν, έχει αποδειχθεί ότι η μύρα είναι άρχαιος ποτός ο άνθρωπος. Άλλως τε, και ο διάδοχος ο Σινιόνης και ο 'Ινδοστός, άναφέρονται ότι δύο χιλιάδες χρόνια προ Χριστού οι Αίνιόται έγιναν την μύραν ή όπως αποδείχθηκε εις τον βασιλέα Όνιον και όπως παλαιά έχει την πόλιν Πόρις παρά τας όχθας του Νείλου.

Ευθυμιοι διάλογοι

ΣΥΓΧΥΣΙ:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.—Γιατί με φωνάζεις πάντα Νίκο; Έρεας καλό, ότι το όνομά μου είναι Γεώργιος. Είπε άλλοι...

ΦΙΛΗ.—Έχεις όκνη. Είμαι κοινή. Δεν ξέρω, όμως γιατί σέβεται το πρόβ σου την έντοση, ότι είνε τετάρτη.

ΤΑ ΤΡΩΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η κορία Χ... μισούσαν στο ασόνι της τη μικρή κόρη της να κάθεται στο πίσω. Πλησίασε για να ρίξει μία ματιά στο χέρι της και—πράγμα τρομερό!—τα είδε να είνε τελείως άκαθάρτα. — Άκουσε, αδελφάκι, σου έπείραξα θέματα να παίζης όταν είλης πάνω, αλλά πρόσεχε πάντοτε τα χεράκια σου να μίνε είνε βρώμικα.

— Άλλά, μαμά, πρόσεχε. Δεν παίζω ποτά έπάνω στο «αίμα παλτό».

ΜΕΤΑΠΟΤΙΣΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ

Ο ΕΠΙΘΕΛΩΣ.—Μήπως ό κύριος επιθυμεί να τον ερωτήσω ό θυμώσας το πρὸς Ο ΤΑΞΕΙΣΤΗΣ.—Όχι, κύριε, Σινιόνης να είνε πόσος μου σπας 7 το πρὸς.

Ο ΕΠΙΘΕΛΩΣ.—Εν τοιαύτη περίπτωσηί δε δε μπορούσατε... να ζητήσετε σπας τον θυμώσας; ΠΟΥ ΕΥΣΥΙΚΟ.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.—'Από τι κατασκευάζονται τα ποσάκια Πισινάκι.

Ο ΠΑΡΝΑΚΗΣ.—'Από δέρμα, κύριε.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.—'Από τι δέρμα;

Ο ΠΑΡΝΑΚΗΣ.—'Από δέρμα βοδιού.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.—Αιόται, Γιαννάκη, ποιά είνε το πό, που μας δίνε το κρέας, που τραγέει και τα ποσάκια, που φορέι;

Ο ΠΑΡΝΑΚΗΣ.—Ο ιερέας, κύριε.

«σογύνης

ΜΑΙΡΗ

Υ. Γ.—'Σ' όσους και όσες άλλες μου γράψανε, θ' άπαντήσω με τη σειρά από έλαδα τα γράμμάτα τους.

Μ.

Η «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΗΧΟ»

Είπε ή μόνη παναλλήνια έφημερίς που άγωνίζεται άποκαλειστικά ός δια τα άγροτικά συμφέροντα.

Συνεργιστές των κυριτέρων γεωπόνων, δασολόγων, κτηνιάτρων, μετεωρολόγων κλπ.

Ειδικά σήματα της έπαγγελματικής ζωής. Όλα αι εισησεις της έθνοκάρας έσωτερικού και έξωωτερικού.

Εμπειροπατημένα μέλη των άγροτικών συλλόγων.

Εκδίδεται κατά Σάββατον και κυκλοφορεί εις όλην την 'Ελλάδα δια το Πρακτορίον των άγροτικών.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΑΘΗΝΑΙ: ΟΔΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗ-ΓΟΠΟΥΛΟΥ 3.

Ο Υπηρεσιός γνώριμος.— Σας άνεγνωρίσα από το καπέλό σας... Τό είχατε και πέφτι την Προτογονοιά!

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

"Ο.Ι. Ενδιαφέρει την γυναίκα"

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ...

«Είπε άράνταστη ή χαρά που αισθανθήκα—μου γράφει μία άναγνώστριά μου πού άπογράφεται «Απελπίς νέας» (από τη Σπαραγιάδα)—όταν είδα το όνομά σας κάτω από τη στήλη σας. Στην άρχή το πληροφορήθηκα από μία φίλη μου, πού μου συνέστησε τον «Παρνασσόν» αυτό μ' έκαμε να τον άναγνώσω και είδα πώς ήταν το περιοδικό πού έζητοίσα και περιέμενα. Θά σας παρακαλέσω, λοιπόν, να μου άπαντήσετε στην άδολογη άπόθεσι, πού μ' ενδιαφέρει: 'Εδώ και δύο χρόνια, αισθανθήκα ένα αισθημα γιά κάποιον νέο. Στην άρχή το αισθημα μου ήταν κρυφό και δειλό, ή συνεχής έκαμε με τον νέον αυτόν συναναστροφή μου, έδινε τροφή στο αισθημα μου και μία μέρα τοι το φανερώσα. Στην άρχή συγκατετέθη και άντεταρα. Έπειτα έζη έμνη, άξέσπαστος. Έπειτα άπαιτα όμοια, μία άλλη μου έλαβε την καρδιά του, κι ό άπιστος έκείνος έφυγε και μ' άφησε. Πέρασαν τρείς μήνες, τον άναπό τρελλό. Περιφρονό τον νέον πού μου προσέφερε την καρδιά τους. Τι να κάνω; Η δική σας συμβουλή ή με δώλην από το τραγικό αδιέξοδο».

—'Ας δ' ό μοι γράφει ή άναγνώστριά μου, καταλαβαίνω πώς ό νέος αυτός δεν την είχε άγαπήσει, ποτέ ελλειμνία. 'Αποδοτικότητα, άσπες κι' αυτός πώς την άγάπησε, όταν τον έμνηστρούη τον έρωτά της. Πολλοί και πολλές παθαίνουν αυτή την κατάσταση. 'Αλλά έρχεται καιρός πού αναλαμπάνουν πώς, δια έπίσταται γιά έρωτα, δεν ήτασε ποτά μία ίκανοποίηση του έγωισμού του. Γι' αυτό συνιστώ στην έπιστολογράφου μου να τον ξεχάσει. Το έξω πώς δια της φανή διάσολο. Μά τίποτε δεν είναι άναπότρεπτο, πέντε με το θέληση κανείς και να το επιδιώξη μ' όλες του τίς δυνάμεις. Κι' άς προσέχη στο μέλλον...

— Άλλος άναγνώστης μου — ό κ. Α. Β. ρ. (φ. ο. τ. η. ς.)

«Πάει τώρα ένας χρόνος πού, προσπαθώ να καταγράφο μία μνηή 16 χρόνων. Αυτή στην άρχή με άπέρισε, κατέπιν άρχισε να δεινέη ότι την ενδιαφέρει. Κάποτε έπείσθη ή ίδια να με γνωρίσει. Μετά την γνωμομία, άρχίσια να χαρτωθεί με μιερίδες φορές με χαρτοτίσε κάποιος ψυχού, τίς περισσότερες όμως θερμότητα και με μεγάλη οικειότητα. Πρό μνηόν την έσταμάτησα γιά να της έμνηστρούη το αισθημα μου. Μοι άπάντησε μ' ένα «εγχαράσας» πρὸς τοι άόλη μνηή μου, ότι την έρωτά μου. Αυτό το έπείσθη μ' έγίτασε άπογοήτευση. 'Υστερα από λίγον καιρό άρχισια πάλι να χαρτωθεί με μ' μολοίμε κάποιος ψυχρότερα και τυκνία. Τι συμβαίνει επί τέλους μ' αυτό το κορίτσι; Είπε γιά μένα ένα αίνιγμα. Δόστω μου μία συμβουλή κ. Μαίρη, θα με δώλετε από μία δύσκολη θέσι...

—'Α, πόσο διάκειται ή νεότης! Τι συμβαίνει—μ' έρωτάς—μ' αυτό το κορίτσι. Συμβαίνει, φίλε μου, πώς έσι είσαι πολύ νέος κ' αυτή ένα κορίτσι 16 ετών. Και μία γυναίκα άκούει, δεν άκούει άναγνώστη μου, έρωτική έξομολόγησι. Δεν είνε φυσικό, λοι έρωτάς, το κορίτσι αυτό να τα χάζη; Πολύ περισσότερο όταν ή έξομολόγησι γίνεται στο όρκο. Βιάστηκε πολύ ό έπιστολογράφος μου. Θάπρετε να περιμένη, να γνωρισθεί πρὸτα καλλίτερα, κι' έπειτα θάόρταν κι' ή όρα της έξομολόγησος. 'Ας είνε όμως. Νομίζω πώς μπορεί γ' άρτήν πάλι από την άρχή. 'Αλλά όχι όπως πρὶν...

Η ΜΟΔΑ

Η ΜΟΔΑ

Θά παρατηρήσατε δίδια τί σπουδαίο ρόλο παίζει σήμερα στη γυναίκα το ναυάκι. Σχεδόν κάθε άλλη λειτουργία του φορέματος άπογορεύει μπροστά στη σημασία που παίρνουν σήμερα τα ναυάκια. 'Από τα ναυάκια μπορούμε να πούμε πώς ξεχωρίζεται ή κομψότης της τουαλέτας. 'Η ποικιλία των είς την κοίτη είνε άράνταστη, αλλά και το κύριον χαρακτηριστικό των είνε ή άπλη, και αυτό άκριβώς είνε πού συντελεί εις την πλουσία των έφημεριών.

Το ναυάκι μανίλι είνε αυτό πού κυριαρχεί, ή το μανίλι τρούα κάρ. Το ναυάκι μανί-

κα σταμάτα, καθώς και ή λαμ μπουλέν και τα κεντημένα τοίλια.

Συνήθιζονταν άόλη και ή σιρ δαντέλλες δαντέλλες. Υπερκαί και τοι άνάμικο με δελούδο. 'Υφάσματα άλλα μπορούσε με μέταλλο, δελούδο με μικρά χρυσαφένια στίγματα, δαντέλλες έργασμένες με δελούδο.

Τά χρόνια πού προσημάνον γιά τίς δαντέλλες αυτές τουαλέτες είνε το σπαρτίνο μινε με το ρομπιντιένιο κόκκινο, το κατιν-οιν, το μπλέ λαβάν, το κυανόχρομο πορσέ, το άνοιχτόχρομο μενεξεδένιο, το μαύρο, το άσπρο.

Τά άμπιγέ καπέλλα

Τά καπέλλα πού προσφέρουν να συνοδεύουν τίς άμπιγέ άπογευματινές τουαλέτες, είνε πολύ μικρά ή μετρίου πάντως μεγέθους. Δεν παρουσιάζουν τίποτε το κλασικό, αλλά τούταντων μεγάλη ιδιορρυθμία. Οι καλότες των είνε πολύ ύψηλές σαν να θέλουν να φέρουν κάποτε άντιστάθμισμα με τα σχεδόν άναυαρκτα μινε. Όταν συμβαίνει ή καλότες να είνε ντραπαρισμένες το ντραπαρισμό των τείνει πάντοτε πρὸς το άνο και συντάσσεται κατελίκια με κούνο.

Είς τα άμπιγέ καπέλλα κυριαρχεί κυρίως το δελούδο πολύ περισσότερο από το φέτ. Το όποιον έρχεται εις δεύτερον μοίρην. Όταν χρησιμοποιείται το φέτ, κατεργάζεται μ' αυτό σαν το δελούδο, με πολλές νερόδ με άόλη με ντραπαρισματα.

Η γαντινούδες πού περισσότερο χρησιμοποιούνται είνε άνάμεις από δελούδο και κορδέλλα γκρό-γκραίν, με συνδυασμό διαφόρων άποχρώσεων και χρωμάτων.

Πολύ τίς μύδας όμως άς γαντινούδες των καπέλλων και το πέτρο, πού συντελεί εις το να καθιστά τα καπέλλα πολύ άμυγα. Το πέτρο χρησιμοποιείται ποικιλοτρόπως, σχηματίζει κοινάφες, πάντα ύψηλα τοποθετημένες ή διάφορα άλλα είδη γαντινούδες ιδιόρρυθμα και ποικιλοτρόπως.

Μπουζες και ζιλέ

Η μπουζες έφέτος μας παρουσιάζονται πολύ κοινάτιες. Η λεγομένη μπουζα σημαί έλάγιστα χρησιμοποιείται. Άόλη και με τα άπλοστερα ταγεράκια, μία χαρτωμένη άμπιγέ μπουζιτίσα, καθιστά άμυσος την όλη εμφάνισι κομψή και έλκυστική.

Συχνά δε από την εμφάνισι της μπουζας ή όπια ήμπερι να είνε περισσότερο ή άλλ. Τυκνία να πάλι το σφάλον της τουαλέτας, πού από πρὶν ήμπερι να μεταβλήθ' σε άπογευματινή ή σε τουαλέτα της όρας της μαζικής ή του κοινού.

Με τον σκοπό αυτό ή μπουζες σήμερα άπαιώς γίνονται από φάρσα σκέτο, αλλά πάντοτε από ύψωμα φάρσα, άλλως μπορεί, άλλως λαμ, άλλως έμμε με τα παρόμοια.

Πολύ χρησιμοποιείται εξ άλλου και το ζιλέ το όποιον άναμινάται σε πολλές περιπτώσεις και την μπουζα. Τα ζιλά καταλήγουν σε δύο μινε και κομμοκοντώνται κατά μήκος του στήθους.

Γιά τα ζιλά χρησιμοποιείται πολύ και το δέμα σε ιδιόρρυθμα χρώματα.

Πρακτικές συμβουλές

Δεν πρέπει διαβάζα να άποκαταδύσωση τίς άναγνώστριάς μας, με τίς συμβουλές πού θα δώσωμε σ' αυτές πέρα κάτω, και να

να συνδυάζει πάντοτε την άπληρ εις το άνο μέρος του μανικιού με το πολύ έφαρμοστό πρὸς το μάτο. Συχνά από τον άγκώνα ως το χέρι το μανίλι είνε πολύ «ούδραζ».

Κοντά στην προσοχή πού ή μόδα άποδίδει στο μανίλι, χιλίες άλλες μικρολεπτομέρειες την έλκουν, καθώς και χιλίοι συνδυασμοί χρωμάτων.

Σε μία τουαλέτα π.χ. από κρέμ μπλέ, δελούδο, από την τον λαμ ένα δελούδο φόνος φόνος δελούδο.

Μά δανθύνη τουαλέτα από κρέμ-σάντν σημαλίζοντάται από μία κινήτη μάσκα από άστράταν.

— Ένα κορσέ μινόν έφαρμοστό σημαλίζοντάται από μικρά φιογκάκια από κλεινόν το άνομια του στήθους.

— Ένα γινάκς ντερεκτουά από δελούδο μαύρο κεντημένο με χρυσό σημαλίζοντάται με τουαλέτα χρωματιστή.

— Ένα άμπερσάν από δελούδο κόκκινο πού καταλήγει σε μία τρέσα από το ίδιο δελούδο γαντιρεί μία τουαλέτα από μαύρο δελούδο.

— Η γούνα στις τουαλέτες τοποθετείται κατά τον πιο άποδοτικό τρόπο, από έμπερς πρὸς τα πίσω, τόσο στο λαμ, όσο και στην πλάση.

Μία άπογευματινή μαύρη τουαλέτα σημαλίζοντάται από ένα είδος ποδιάς από σάντν σιρ.

Μία ζώνη δανθύνει τουαλέτας καταλήγει σε δύο εγκλάν από γούνα, από όδρα γενάο.

— Στις φούτες πολλά κλός προσδίδουν μιν έξομολόγησι γιά σάς κινέσες.

Μία ζώνη από λιν ή δαντίτα περιβάλλει τον λαμ και φαίνεται την δανθύνει άπόσπρη της χειμερινής μάλλινης τουαλέτας.

Βραδυά ύφάσματα

Τά ύφάσματα πού προσφέρονται γιά τίς βραδυές τουαλέτες πρέπει άναμινάται να δίδουν την έντοση, τοι δανθύνει και πλουσία. Γι' αυτό έκείνα πού περισσότερο χρησιμοποιούνται είνε τα διάφορα λαμ, τα δελούδα, τα ότομάν τα πενάε.

Πολύ τίς μύδας έπίσης μερικά σάντν σιρ

φαντασθούν πώς τίς καταδικάζουμε να φορούν πάντοτε φορέματα έπιλοθομένα, χωρίς ποτέ να έχουν την άπόλαυσι της καινονίας τουαλέτας.

Εύχρημα τούταντων να ζούν υπό τοιαύτας οικονομικές συνθήκας, άσπε να ήμπερουν την καλή έποχή να άναυαφούν την γαντινούδα τους.

Αυτό όμως δεν έμπεδίζει να πρόξει να λαμβάνουν εις τίς δυνάτες προφ'άσεις άσπε να διατηρήν όσο το δυνατόν περισσότερο τα φορέματά του.

Γιά τον σκοπό αυτό ή κυριώτερη φροντίδα είνε να καθαρίζ πάντοτε κανείς καλά τα φορέματά του. Να μην άρνηση ποτέ τον παραμικρότερο λαμ, και όταν πρὶν να πνήξη ένα φόρεμα από την καλή έποχή γιά την άλλη να το κάρη μόνον άφού προηγουμένως το στείλ στο καθαριστήριο, ώστε να φυλαχθή τελείως καθαρό.

Άλλος τρόπος να άναυαφώ κανείς ένα ταγιέρ ή ένα έπανοφόρι είνε να το αλλάξη από τον ένα χρόνο στον άλλο την φόρα. Μία καινούργια φόρα σ' ένα περὶον ταγιέρ μας το καθιστά πάλι άναμινά και το φορούμε με την ίδια ευχρηστότητα σαν να έπρόκειτο γιά καινούργιο.

Η νοικοκυροσύνη μιας γυναίκας δεν φαίνεται μόνον στο σπίτι της, αλλά και στο κάβη τι. Συνήθως κάποιος έντελώς άπόδοται, πού από κομψή στο σπίτι μάς φιλική τις οικογενείας και να δροβή σε πολύ στενωχόση θέσι, γιάτι δεν ήταν νήσμενι έσωτερικός όπος δέ ήταν άν ήμερη ότι θα της συνδεδάσει κάτι παρόμοιο, αλλά σ' έρωτησος πώς άλλωστε παρά κανονικοκοινωνική στήν μπορούμε να το νομίσωμεν αυτό; Η πραγματική νοικοκυροσύνη δεν έπιτελείται πάντοτε το νήσμενι πού γιά τον ίδιο τον έαυτό της και έμπερς πρὸς τον έαυτό του έαυτό.

Το ίδιο και άν πάμε έξω από σ' ένα σπίτι και το ίδιον άνατάστατο μπορούμε να πούμε την οικοδεσπότη νοικοκυροσύνη.

Πρέπει και το σπίτι μας και το ντύσιμό μας να είνε πάντοτε ύψωμα έμπερς διότι θα το ίδουσι ό άλλοι, αλλά διότι το θέλωμε έμεις έτσι.

Νοικοκυροσύνη έζημα είνε έπίσης από το πού θα άναμινάται.

Τυκνία να πάλι ή μάς είνε μέλος της οικογενείας, σε μία κλινική γιά μία ώριμην νοσηλεία. Μή σ'ς τρωάξη δέ. Τελειώσας οι γιαντοί συνιστούν με το τίποτε νοσηλεία σε κλινική γιά να θεραπεύσουν από νόσημα άν άρρωστο. Λοιπόν αυτός πού θα νοσηλευθή σε κλινική πρέπει να παραδίδη μαζί του δολιχέη την πορεία.

Πολύ νυκτικά ή ματζέρες, πολλά μονόθλια, όλα τα είδη της τουαλέτας, και έπί πλέον πολλά δούλα, όμια και άμτζέ γιά την άνάσπρη παντοφίλες, κάλτσες και όσι φαντάζεσ πώς μπορεί να κάρη πιο άνετη την πασημὸς της στην κλινική.

Επιδιώκετε το φως

Τόν χειμώνα έχουμε άκριά στην ήμερος σκοτεινέ και ό έμπερς της άνάγης από φως γιά να διατηρήση την ήγεια του και την καλή του διάθεσι.

Γι' αυτό το πρώτο πού συνιστούμε σε κάθε νοικοκυρά είνε να διαλέξη ένα σπίτι φωτεινό, χαρπό. 'Ας άποφεύγη τοις στενωχό δρόμους, την έλλειψη ήλιου και άν πρόκειται να έλδξη μεταξύ ένός σπιτιού μεγάλου πού είνε σκοτεινό και ένός μικρού πού έχει φως, ας προτιμήση το δεύτερο.

Κάτι άλλο άκούη πού θέλει προσοχή είνε το χρώμα των τοίχων. Πρέπει νύγουν άνοιστό χρώμα και έμπερς όπος δέλωμε σε παλή έποχή. Τα ριντο δεν θα είνε βαριά γιά να μας κάνουν νυκτική την άτμόσφαιρα και θα προσέχουμε πολύ το ζήτημα του φωτισμού.

Η λάμπε δεν θα έχουν άγριο και σκληρό φως, αλλά μαλακό και ήλνιό.

Ας έπιδοκώμε λαμπατήρα θαμνισό και ας μη ζεγνοίμε το έθιορα άμπαλόν πού είνε πάλι άναμινά γιά την σημαλίζωσι της έπιλοσας.

Πότες φορές άν καταστήσουμε την δροσί μας έμπερς έμεις μόνον άπαιτεί, γιάτι δεν προσέχουμε ποτέ το ζήτημα του φωτισμού.

Γιά να διαβάσω, γιά να γράφω, γιά να ράβω, πρέπει να έχουμε κατάλληλο φως.

Η συμπεριφορά σας

Όλοι μας νομίζω τίς ζεώμε να φερούμε και χωρίς άμπερς θια γαρολόγιμα είθιμικά, όταν άκούει να μάς μιλούν γιά καλή συμπεριφορά και όμως είνε περιπτώσεις πού άποδεικνύουν πόσο δεν ζεώμε να φερώμε με αυτός πού μας περιτομίζωμε.

Παρουσιάζεται ένα έκκατο, κάποια περι-

στασις πού βγαίνει από το συνηγμένο και δέλωμε ένα φίλο να μάς φέρεται όπος δεν έμπερς ποτέ να μάς φερώ. Γιατί ό-ταν ή ζώη καλή όμια δεν μπορεί να καταλάβη κανείς τους ένθους πού έχει, αλλά ό τρόπος του, πρέπει να προσέχουμε να τους κρινόμε.

Μία λίγη, μία χαρά, μία δύσκολη στήλη θα μάς δώσουν να καταλάβωμε άν έχουμε φίλους, στους όποιους μπορούμε να βασισθούμε.

Μη τασθήτε δε ότι ή μεγάλης έκδηλσεις θα υείζουν το ένδομφορ και τη φι-

πώς να ντύετε τα παιδιά σας τον χειμώνα.

Είπε ό τρόπος μόνον, με τον όποιον θα δείξη κανείς την συμπεριφορά του εις στή χαρά, εις στή λύπη.

Το ίδιο μπορούμε να πούμε και γιά τους άνθρώπους πού έχουν την μάνα να χαρίζουν διαρκώς δώρα. Έμπερς μάλιστα σημαίσι γιά να προσφέρουν ένα δώρο παρά το τι θα προσέχουν. Ένα τίποτις άπαμινά και πού θα δώδη με λεπτότητα και ενέγνευα, έχει πολύ πιο άξία από ένα δώρο με-

NEON!

4 ΠΟΥΑΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ

Αδιάβροχος

8^h DU MATIN

1. Η καλλίτερα ποδύρα δια το ύπαιθρον, διότι είνε αδιάβροχος.

2. Η καλλίτερα ποδύρα δια το σπίτι, διότι δεν κινεί ποτέ «πάκας» επί του προσώπου.

3. Η ποδύρα όπου κρατά ο λάληρον την ήμεραν, διότι είνε άναμινάμενη με Mousse de Crème.

4. Η ποδύρα πού σ'ς άπάλ-λάσσει από την υαλάρια της μύτης και του προσώπου δια διατηρεί εις την έπιθεμιά δροσία και νεότητα, χωρίς στην Mousse de Crème όπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε άπ' αότην την ποδύρα στο δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισάτε το ένός άποδοτικό ότος είνε στεγνό. Η ποδύρα είνε πάντοτε και το ύπαιθρον, διότι είνε αδιάβροχος. Ας άποφεύγη τοις στενωχό δρόμους, την έλλειψη ήλιου και άν πρόκειται να έλδξη μεταξύ ένός σπιτιού μεγάλου πού είνε σκοτεινό και ένός μικρού πού έχει φως, ας προτιμήση το δεύτερο.

Κάτι άλλο άκούη πού θέλει προσοχή είνε το χρώμα των τοίχων. Πρέπει νύγουν άνοιστό χρώμα και έμπερς όπος δέλωμε σε παλή έποχή. Τα ριντο δεν θα είνε βαριά γιά να μας κάνουν νυκτική την άτμόσφαιρα και θα προσέχουμε πολύ το ζήτημα του φωτισμού.

Η λάμπε δεν θα έχουν άγριο και σκληρό φως, αλλά μαλακό και ήλνιό.

Ας έπιδοκώμε λαμπατήρα θαμνισό και ας μη ζεγνοίμε το έθιορα άμπαλόν πού είνε πάλι άναμινά γιά την σημαλίζωσι της έπιλοσας.

Πότες φορές άν καταστήσουμε την δροσί μας έμπερς έμεις μόνον άπαιτεί, γιάτι δεν προσέχουμε ποτέ το ζήτημα του φωτισμού.

Γιά να διαβάσω, γιά να γράφω, γιά να ράβω, πρέπει να έχουμε κατάλληλο φως.

Η συμπεριφορά σας

Όλοι μας νομίζω τίς ζεώμε να φερούμε και χωρίς άμπερς θια γαρολόγιμα είθιμικά, όταν άκούει να μάς μιλούν γιά καλή συμπεριφορά και όμως είνε περιπτώσεις πού άποδεικνύουν πόσο δεν ζεώμε να φερώμε με αυτός πού μας περιτομίζωμε.

Παρουσιάζεται ένα έκκατο, κάποια περι-

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΣΠΙΤΙ

Γυναικεία καλλονή

ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τ' ΑΡΒΑΝΙΤΗ ΤΟ ΜΝΗΜΑ

Ο παλιός πολέμαρχος με το τραχύ φαρμό μπουτάκι και την κοντή πυκνή γενειάδα, άδειασε το ποτήρι του γεμάτο παχύ, μπρούστιο κισσαμμένο κρασί, έσκόλασε τα κουτάκια που έκαναν μένος στο μεγάλο χαριότικο τζόκι του χαλιού που είχε στριμώσει ο χιονιάς κι' άρχισε την ιστορία του.

— Ήταν η 'Επανάστασις του 1889. 'Η ψευτοεπανάστασις, όπως την έλεγαν τότε, γιατί δεν θάνατε παρά πάνω από τρεις μήνες. Έγινε και τότε ό,τι έγινε όταν σε κάθε επανάστασι στην Κρήτη. Οι χωριάτες Τούρκοι ξεσηκώθηκαν από τα χωριά τους και χόθηκαν στις πολιτείες και στα κάστρα. Ρουθούνι τούρκο δεν έμεινε όλο. Και οι επαναστάτες χυμένοι στα τουρκωκόρια έκοιτόνταν τα ζωντανά που έμειναν κι' έρριζαν τα ύποπτα.

Ο Μαρουλάς, κεφαλόγυρι τούρκικο, τρεις ώρες έξω από το Ρέθυμνο, είχε ρημάξει κι' αυτός. Άντρας, γυναίκες, και παιδιά έφυγαν πατιές με πατιές για την χώρα. Μα στη θάλασσά τους ξεγάζανε μία γυναίκα, μία γριά. Την μάννα του 'Αχμέτ τσαούση, του 'Αρβανίτη άποσταματάρχη, που μαζί με δέκα ζαπτιέδες, 'Αρβανίτες σαν κι' αυτόν, ήταν σταλμένος εκεί κι' έτρομοκρατούσε την περιφέρεια τότε κι' ένα χρόνο. Άλλοι μόνον στον φασιχά τον χαϊότσο που έπεσε στο χέρι του. Γιατί η Πόρτα για να μάς κάνει καλώς, μας είχε στείλει τότε τον Μαχμούτ πασά με τους 'Αρβανίτες του που άληθειά μας είχαν θυλίει το λαό μας.

Την άλλη μέρα οι επαναστάτες έμψικαν στο έρημο χαριό. Και έθρηναν την γριά 'Αρβανίτισσα τρουσα σαιμένη, χαμένη σε μία γωνιά της αυλής του σπιτιού της.

— Ένας ξεθευτοκόριος επαναστάτης, ο Μιχάλης ο Χαμάρης από την Πηγή, την εξετρώσανε κι' έμυογκρισε από την χαρά του. Γιατί ο 'Αχμέτ τσαούσης του είχε κληίει την γυνά.

— Έπαθα μ' εσύ αν, μωρή γριά καταχανού, της φώναξε. Έδα θα πλερώσης έσο ούλες τ' ατίμιες του γιου σου.

— Έουσε από την μέση του τον υπαστάλη (κριτικό μαχαίρι) κι' άσπαξε την ντοσιλά του καλώς, την έβαλε στη μέση της αυλής κι' έσκυψε άπάντα της άποθησιονέως. Σίγισα θα την έβαζε σαν άνοι.

Μα άξαφνα από το φράχτη του σπιτιού άκούσθηκε μία φωνή γυναικεία.

— Μή, για το Θεό Μιχάλη...

Και μία κοπέλλα σαν τα κρύα τα νερά, πασαμπεριζότας με δύναμι τούς επαναστάτες, έγυρθε σαν άεριο μέσα στην αυλή, έστρωσε πέρα τον Μιχάλη που είχε μείνει με το μαχαίρι στα χέρια, άρπαξε την γριά του καλώς από χυμο και την έκλεισε μέσα στην άγκυλιά της.

— Γριά γυναίκα ήθελες να σφάξεις μου ρέ; έφώνησε στον Μιχάλη και τα μάτια της έβγαζαν φωτιές. Κρίμα στο μπό σου και την παλληκαριά σου...

— Μα είνε η μάννα αύνουνο του σκόλλου του 'Αχμέτ τσαούση, άπολογήθηκε σαν υποταπισμένος ο επαναστάτης.

— Νά πιά να θάρη τον γιό της, να τόνε σφάξω, αν έσαι άντρας κι'. Πόν σου βαστά. Όχι την γριά, αλλά την πάσο στο στή μου κι' όποιος από σάς θέλει να την περιέρη θάρη να κάνει μ' έμένα. Μ' έμένα και με τον Γιώργη τον άδερφό μου.

Έπληρε την μισολιποθυμμένη από την τρομάρα της γριά από το χέρι κι' έπέρασε άναμεσα από τα τουκέτια των επαναστατών. Κανείς δεν της έμλλησε, κανείς δεν έδοκίμασε ν' άπληδη το χέρι που για να την έμυδοίη. Έπίστεσε στο στή της κι' έκει περιποήθηκε σαν μάννα της, την άρβανίτισσα.

— Νά μ'ι φράδασι κανείς, νενέ, της είπε. Όσο θά-χω έγω άνοις δεν θα σε πεισοέρη.

Κι' έτσι κι' έγινε. Κανείς δεν της έμλλησε πλεία της μάννας του 'Αρβανίτη.

— Δεν έκράτησε πολύ, εκείνη η επαναστάσι. Τρεις μήνες όπως σάς είπα και στην άρχη. Ήνευτοεπανάστασι... κλεπταεπανάστασι... 'Η 'Αθήνα δεν μ' έβόηθη...

Ο Τρικόμης δεν ήθελε ούτε να μείνει άκούση. Κι' έτσι έμυοτσίμασε (υπετάχθη) γρήγορα. Στα βουνά είχαν μείνει μονάχα λίγιστοι που ούτε άνητοις ή θελαν ν' άκούσουν, ούτε τίποτα. Άνέμεσε σ' αυτούς κι' ο Γιώργης, ο άδερφός της Γιαννούλας (άληθεία, έζαχσε να σάς πιάς έτσι την έλεγαν την κοπέλλα που γλύτωσε η 'Αρβανίτισσα) κι' ο Κωνσταντής ο άρροβανιστάς της.

Με το μούστιμα έβγήκαν έδω πάλι στα χωριά οι Τούρκοι. Και πρώτος έκοιτόνταν ο 'Αχμέτ τσαούσης με τους ζαπτιέδες του. Την μάννα του την είχε για σκοτωμένη από τους επαναστάτες. Κι' έρχονταν για να πάρη πίσω το αίμα

Ο γέρος άρχισε την ιστορία του

θαίτη, άκουσε χωρίς να θγάλη λέξι. Και σαν έτελείωσε η γριά, έπλησιασε την Γιαννούλα κι' άκούμπησε θάρη το χέρι του στον ώμο της.

— Μούκανες ένα μεγάλο καλό, άρε τσαούσα, είπες με φωνή έπίσημη. Το μεγαλύτερο. Έννια σου και δεν θα το ξεχάσω... Έσύ και οι δικοί σου άμ' έχετε φίλοι... για πάντα φίλοι. Μπέας η μπέσα...

Της έπληρε το χέρι και τώριξε με δύναμη. Άγκάλιασε ύστερα την μάννα του και μαζί με τους ζαπτιέδες του τράβηξε για το καρακόλι (άστυνονικός σταθμός).

— Τρεις μήνες έπέρασαν άκόμη. 'Η ησυχία άποκαταστάθηκε πάλι. Συμπλοκές άκούμπησαν μονάχα κάπου-κάπου. Οι φυγόδικη χτυπιόνταν με τ' άρβανίτικα άποσταματάρχηδες φορές άναίμωναν.

Ο 'Αχμέτ τσαούσης δεν τούς άφινε χλωρό κ' έδωκε. Κι' ο Γιώργης κι' ο Κωνσταντής ήσαν άκόμη φυγόδικη. Μα η Γιαννούλα ήταν ήσυχη. 'Η έρε πός οι δικοί της είχαν περάσει πέρα κατά τον 'Αποκόρωνα. Τον 'Αχμέτ τσαούση τον άνάμωμε άργα και πού. Πόν στη θύση, πότε στα χωράφια. Ο 'Αρβανίτης της έβλεπε, κοινοτεκόταν, της έκανε ένα τεμνεια, γεμάτο σάβας κι' έπερινοσε φίλητος και με τα μάτια καρφωμένα στο χυμο.

Μα ένα πρωί, μία Κυριακή πρωί, νουφεκιές άκούσθηκαν από το κορφοβούνι πού είν' άντικρι στο χωριό του Μαρουλά. Και χαριάτες έφάνηκαν να καταπορίζουν λαχανιασμένοι την στράτα του χωριού. 'Η Γιαννούλα με το σταμνι στον ώμο, έγύριζε από την θύση. Άκούσε τις νουφεκιές και στάθηκε άλαφιασμένη.

— Τι είνε, τί τρέχει; ρώτησε με λαχτάρα, σταματώντας ένα χωριό.

Αυτός έγύρισε, την γνώρισε και της έμυομύρισε λυπημένα:

— Τι νάνε, κακομύρια Γιαννούλα. Ο Γιώργης και ο Κωνσταντής πέσανε σε μία άρβανίτικη μπουσκάδα (ένεδρα). Ο Κωνσταντής τους έφυγε. Μα ο Γιώργης έλασώθηκε και θάρη πός τον έπίσσενε...

• Τρελλή από την τρομάρα η Γιαννούλα, έπέταξε το σταμνι από τον ώμο της και χύθηκε σαν σίφουνας στο δρόμο του σπιτιού της. Μα ως έμπηξε στην αυλή είδε στην πόρτα της κάμαρης άκούμπημένο, γεμάτο αίματα, τον άδερφό της το Γιώργη. Βαρεμένος από σφαρά στον δρόμο άμω, έκαπνιμένος από την αίμορρα, σερπιδόν να κρυφά μέσα στο στή. Το τουφέκι του θριακόταν ριγμένο στα πόδια του.

— Γιώργη μου, άδερφέ μου, έμυογκρισε. Και με δύναμι λιονταριού τον έστρωσε και τον έζαπλωσε άπάνω στο κρεβάτι.

— Τι νάνε, κακομύρια Γιαννούλα. Ο Γιώργης και ο Κωνσταντής πέσανε σε μία άρβανίτικη μπουσκάδα (ένεδρα). Ο Κωνσταντής τους έφυγε. Μα ο Γιώργης έλασώθηκε και θάρη πός τον έπίσσενε...

• Τρελλή από την τρομάρα η Γιαννούλα, έπέταξε το σταμνι από τον ώμο της και χύθηκε σαν σίφουνας στο δρόμο του σπιτιού της. Μα ως έμπηξε στην αυλή είδε στην πόρτα της κάμαρης άκούμπημένο, γεμάτο αίματα, τον άδερφό της το Γιώργη. Βαρεμένος από σφαρά στον δρόμο άμω, έκαπνιμένος από την αίμορρα, σερπιδόν να κρυφά μέσα στο στή. Το τουφέκι του θριακόταν ριγμένο στα πόδια του.

— Γιώργη μου, άδερφέ μου, έμυογκρισε. Και με δύναμι λιονταριού τον έστρωσε και τον έζαπλωσε άπάνω στο κρεβάτι.

— Τι νάνε, κακομύρια Γιαννούλα. Ο Γιώργης και ο Κωνσταντής πέσανε σε μία άρβανίτικη μπουσκάδα (ένεδρα). Ο Κωνσταντής τους έφυγε. Μα ο Γιώργης έλασώθηκε και θάρη πός τον έπίσσενε...

• Τρελλή από την τρομάρα η Γιαννούλα, έπέταξε το σταμνι από τον ώμο της και χύθηκε σαν σίφουνας στο δρόμο του σπιτιού της. Μα ως έμπηξε στην αυλή είδε στην πόρτα της κάμαρης άκούμπημένο, γεμάτο αίματα, τον άδερφό της το Γιώργη. Βαρεμένος από σφαρά στον δρόμο άμω, έκαπνιμένος από την αίμορρα, σερπιδόν να κρυφά μέσα στο στή. Το τουφέκι του θριακόταν ριγμένο στα πόδια του.

— Γιώργη μου, άδερφέ μου, έμυογκρισε. Και με δύναμι λιονταριού τον έστρωσε και τον έζαπλωσε άπάνω στο κρεβάτι.

— Τι νάνε, κακομύρια Γιαννούλα. Ο Γιώργης και ο Κωνσταντής πέσανε σε μία άρβανίτικη μπουσκάδα (ένεδρα). Ο Κωνσταντής τους έφυγε. Μα ο Γιώργης έλασώθηκε και θάρη πός τον έπίσσενε...

Μα δεν επρόλαθε. 'Η πόρτα άνοιξε και σαν λυσσασμένο θηρίο, με την μπουκά του μαρτινού γυρισμένη προς τα μέσα, χύθηκε στην κάμαρα ο 'Αχμέτ τσαούσης.

— Σ' έπίσσε, ταβλόπιστε, έμυογκρισε, κι' έκαμε να ριχτή πάνω στον λαβωμένο.

Μα δεν επρόλαθε. Δυό χέρια, δυό μπράτσα σιδερένια, τον άγκάλιασαν και τον έπέταξαν σαν τσουβάλι κατάχαμα.

Θεριμένος, με τα μάτια κατακόκκινα από τη λύσσα του ώρβώθηκε, έσηκωσε τον ύποκοπνο του τουφεκιού του κι' έχύθηκε μπρος μ' ένα μωγκρητό.

— Άθραντινι...

'Η θλαστήμια σταμάτησε στα χείλη του. Και καρφώθηκε στην θέσι του σαν άπολιθωμένος.

Μπροστά του, ξεμαλλιασμένη, άγνώριστη από θυμό και λαχτάρα, με άστραπές στα μάτια, με τις γροθιές σφιγμένες στεκόταν η Γιαννούλα.

Ο 'Αχμέτ τσαούσης την έκτύπαξε για μία στιγμή σαν χαμένος. Το μαρτίνο έφυγε από το χέρι του, άκουμπησε το χέρι και με φωνή σπασμένη ρώτησε:

— Είνε δικός σου ο χαϊνης; (φυγόδικος).

— Είνε ο άδερφός μου. Είνε τα μάτια των ματιών μου. Ξέκαμνέ τον για να πλερώσης το χρέος της νενές σου...

Ο 'Αρβανίτης έσκυψε σαν να τον είχαν θάρσει με ρόπαλο κατακέφαλα. 'Αμύλητος έμειναν έτσι για λίγες στιγμές. Και ύστερα σιγά-σιγά έπες στην έξαγριασμένη κοπέλλα.

— Ο άδερφός σου θα κοιμηθί άπνευ στο καρακόλι, τσούπρα μου. Μα νάσαι ήσυχη. Ο 'Αχμέτ τσαούσης σούδωκε την μπέσα του. Και με τον 'Αλλάχ θα την θασήζη!

Έγύρισε ύστερα στους ζαπτιέδες που από την πόρτα έβλεπαν παρασπινόμενοι και διάταξε με τραχεία φωνή:

— Ήσαν περασμένα μεσάνυχτα. Κατασκέπαινε και θυθιμένο στον ύπνο το χαριό. Ο Γιώργης κλεισμένος μέσα στο μπουτρουμί του καρακόλιου κοιμόταν μπαλάντινός από την κόυρα. Μα σε μία στιγμή η πόρτα άνοιξε κι' έφάνηκε στο κατώφλι ο 'Αχμέτ τσαούσης, μ' ένα κλεφτοφάνερο στο χέρι, το μαρτίνο κρεμασμένο από τον ώμο και το μαυροδουναϊκό πιστόλι ζωσμένο στη μέση.

— Έξωλησε τον φυγόδικο κι' ένα σπρώξιμο άπαλό και του έπες άλλα και σύντομα.

— Έλα...

Έβγήκαν από το καρακόλι κι' έπληραν μαζί το μονοπάτι προς το κορφοβούνι. Άμυλητος, με το θήμα στερεό και γρήγορο έπήγαινε μπροστά ο τσαούσης.

— Επερπάτησαν έτσι κανένα τέταρτο. Και άξαφνα ο 'Αρβανίτης έστάθηκε. Έγύρισε προς τον φυγόδικο, που είχε σταματήσει κι' αυτός, τώ έβγαλε τα τοσελικά (τις χειροπέδες) από τα χέρια και του έπες χωρίς να τον κυττάει:

— Τώρα κι' έξη μήνες, μία κοπέλλα γλύτωσε τη μάννα μου από άγριο σφάξιμο. Κι' έγω της έδωκα την μπέσα μου να διασπενέω πάντα αυτή και τους δικούς της. Τώρα μήνες σε κυνηγάει σένα, άρε γαλήν. Τρεις μήνες και από τέλος σ' έπίσσε. Μα έλα που είσαι δικός της, της Γιαννούλας.

— Άδερφός της κι'... Πώς να σε χαλάσω, άρε;... Πώς να σε δώσω να σε χαλάσουν; Κι' η μπέσα μου ύστερα; Άνιτε το λοιπόν, άρε μύτρο, είσ' έλεύτερος. Μα κι' έτσι πάλι άτιμιος γίνουμαι. Ο 'Αχμέτ τσαούσης ν' άφήση από τα χέρια του έκεינו που τον έβαλε να πιάση το δοβλέτι, δεν γένεται, άρε...

Βαλτά, Μπιλτά δεν γένεται. Μα φύγη, άρε, να φύγη. Μα για την χάρι που σου κάνω, κάνε μου και σύ μιάν άλλη... Σκότωσέ με...

Απίθωσε χάμου το μαρτίνο, έβγαλε το πιστόλι από την θήκη της μέσης του και κρατώντας το από την κάνη το έστρεψε προς τον Γιώργη, έζαπλώνοντας στενά, άπνευ...

— Σκότωσέ με!...

Τρέμονας ο φυγόδικος από συγκίνησι έδοκίμασε να πη κοινά του.

— Δός μου το χέρι σου, 'Αχμέτ τσαούση, έμυομύρισε με τρεμουλιασμένη φωνή. Είσαι τίμιος άντρας.

— Άλλοιώς, δεν γίνεσαι, άρε. Πρέπει να πεθάνω... Και θά πεθάνω.

Και πούν ο Γιώργης προλάβε να τον έμυδοίη, έγύρισε το πιστόλι του κατακέφαλα και με μία πιστολιά έκαψε τα μυαλά του.

Τόν έβγαξαν έξω από το χωριό. Και δισπεριούν από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ

ΔΩΡΟ ΕΦΕΤΟΣ

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ

ΕΚΘΕΣΙ ΤΩΝ

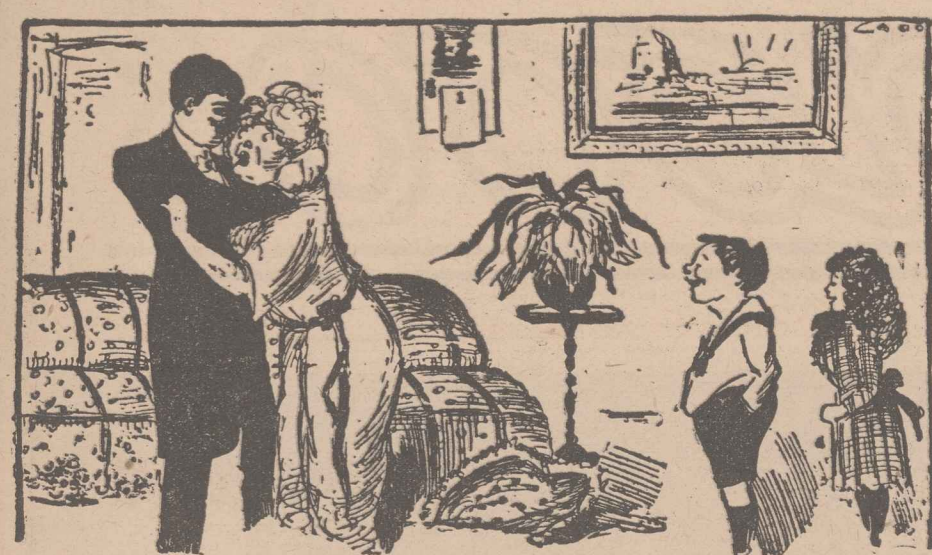
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΣΚΑΛΟΣ

ΕΡΜΟΥ 29

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΓΑΜΒΡΟΥ!

Η πενθερά. — Θάβει τόση άγάπη, παιδί μου... θά με πνίξω... Ο γαμβρός. (κατ' ίδίαν). — Άχ, και νάκανε αυτό το θάμα ο 'Αη-Βασίλης...

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

Η...ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΣΤΕΚΑΣ. — Ο ΙΑΡΥΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ Δ. ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΣ. — Η ΦΩΤΙΣΑ ΝΕΟΛΑΙΑ. — Ο ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. — ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΙΤΣΑΙ

Του συνεργάτου μας κ. Δ. ΛΑΜΠΙΚΗ

Να επί τέλους μία 'Ακαδημία χωρίς άρτηροκλήροσι. Στην παζή, την επίσημη, να είπωμε όνομασία της λογικής: 'Αθήσασ τον 20 Σφαριστηριών. Στην πραγματικότητα όμως είνε τό... μετεκπαιδευτικόν Κέντρον της 'Ακαδημαϊκής νεολαίας και γενικότερα όλης της 'Αθηναϊκής νεολαίας.

Όλαι οι Σχολαί του Πανεπιστημίου άκούσανα εις της 'Ακαδημίας αυτήν μετ' αναστάσεως έπιμελίας καθ' όλην την ήμεραν και εις ένδεκα έσπερίαν... φροντιστήρια. Οι φοιτηταί της Νομικής μετα-εξ' μίας φαιλοσοφίας και ένός έπίσης έπιτυγχάνοντες πικέ, συνεχίζουν το σέρι των με γκέλ από μωμια παραγγέλλματα 'εντερντικουμ ρικουπερίτε ποσοσόνες, 'Ερε Νουλιους' 'Ετά έπικέμενα τους άκούσανα... 'Εντοσμπιλιους νόλα έστ άμυλικάτος.

Οι φοιτηταί της 'Ιατρικής έπιχειρούντες καραμπόλα από σπιντα έννοουσ να έραμψόσουν και τους δρους της έπιστήμης των 'Επ' έπικροσώσεως, 'εδιά ψηλαφίσσεως και 'εδιά των άναστακιστικόν φαινομένων.

Οι φοιτηταί της Θεολογίας στρίζοντες την στέκαν διά της άριστερας συνιστούν ένα άγριο ατή τι ποιεί η δεισία. Και όστω προσδοκά έκαστος την νίκην, έσως προσδοκούν την 'εζώνη του μέλλοντος αιώνος άμην.

Οι φοιτηταί των Μαθηματικόν προμελετώντες την διδομένην κίνησιν της μπιλλιαρίας άπολαμβάνουν την πρακτικήν έκπαιδευσιν των μαθηματικόν θεωριών, την έπασαν ευθείαν ούσαν συντομότεραν πιάση τεταλμενής, στην περιτροπή της σφαίρας περί τον άξονά της.

Η 'Ακαδημία αυτή άρχίθηκε θύον 24 ετών. Όταν έδωθη θέναι της ήσαν: τών Καμπαί τριανταρέ, λόγιου και καλλιτέχνη, οι οποίοι άποτελούσαν την χρυσήν νεολαίαν της εποχής εκείνης. Είχομε μεταναστεύσει εκεί από το φιλολογικόν... καφενεόν 'Νέον Κέντρον', το όποιον ευρίσκετο εις την γωνίαν των δδών Σταδίου και Προαστείου (ήδη 'Εμμ. Μπενακή): Ο ύποφανόμενος, ο Φολκν Ράκ, ο 'Αντώνης Σάχος, ο Φώτος Κροφόλδης, ο Μιχ. Τόμπρος, ο Νίκος Κροφόλδης, ο Κ. Ραφτόπουλος, ο Νίκος Ζαρίφης, ο Ι. Στοιγάνης, ο Μιχ. Παπαγεργίου, ο 'Ανδρ. Μαραλλάς, ο Περικλής Ράλλης, ο Γιάννης Σκληρός, ο Γ. Σημηριώτης και άλλοι. Είχομε μείνει οι τελευταίοι της διαλυμένης τότε φιλολογικής μας γαράδας, διαλυθέντες καπνί και ήμεις.

2ου) Οι περιφημότεροι από τους μπιλλιαριστάς της εποχής εκείνης: Ο Ζωγράφος Γ. Καττόπουλος, Γ. Ρούλας, Γ. 'Ιακωβίδης, ο Θ. Παπαγεωργίου, ο Γ. Χρηστάκης, ο Γ. Κροφόλδης, ο Γ. Τόμπρος, Κ. Κωλίκης, ο φουρλόκος Ιωάννης Γ. Τατάνης και άλλοι.

Και μαζί μ' αυτούς οι διάφοροι σπουδασταί έννοι μπιλλιαρισταί, περσαστικοί από τάς 'Αθήνας.

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιόμορο θεατρικών

Οι πρώτοι περιέρχοντο από έπηγαν εκεί —μεθιμένοι από τα οκτρά...σερί τον 2, 3, 5 καραμπολάνεις τα συνοικιακά 'Αθηναϊκά καφενεα... όταν έσχημάσαν την πρώτη γαλαρία, έδουδάρηκαν από κατάπληξι. Σάν φολιό